

STRIDEN

"Strid for den tro som engang er overgitt til de hellige."

Judas 3.

TROENDES FORSAMLINGS VERBAL.

Striden nr. 25.

EN APOSTELS TJENESTE

Del. 1.

Ef 4:11-13 Han er det som gav noen til apostler, noen til profeter, noen til evangelister, noen til hyrder og lærere, for at de hellige kunne bli gjort i stand til tjenestegjering, til oppbyggelse av Kristi legeme, inntil vi alle når fram til enhet i tro på Guds Sønn og i kjennskap til ham, til manns modenhet, til aldersmålet for Kristi fylde,

Striden

“Striden,” er en oversatt utgave av det Amerikanske, evangeliske tidsskriftet, “The Contender”. Dette blad er utgitt av menigheten, “Faith Assembly Church”, 5100 Northway Lane, Conville, 47130 Indiana. Bladet inneholder bibelske artikler og grunntekster, og er grunnlagt av Raymond M. Jackson. Originalutgaven på Engelsk kan fåes ved henvendelse til vår redaksjon, eller til bladets hjemmeadresse i USA. Der kan de også bli abonnent på tidsskriftet. “The Contender “ kommer ut 8 ganger i året. Her i Norge vil vi oversette de mest aktuelle emner, som kan være til åndelig oppbyggelse og hjelp, i en ellers så forvirrende tid, hvor Guds ord blir tilsidesatt til fordel for menneskelagde tanker og lære.

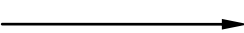
“Striden”, sendes fritt til alle som ønsker det, uten omkostninger for deg, så langt som vi har mulighet til det. Hver utgave vil bli utsendt, straks en ny oversettelse foreligger. Vi har ingen limit eller begrensninger for antall utgivelser i året. De oversettelser som foreligger er ikke utgitt i kronologisk eller numerisk rekkefølge til det Amerikanske tidsskriftet.

Taler på kassett av Raymond M. Jackson foreligger også på Engelsk med Norsk tolk, eller bare på Engelsk. Møter på Norsk av Rolf Strømmen er også tilgjengelig. Disse kassetter er ikke gratis, men kan bestilles til en meget rimelig pris. Møtene er innspilt på C - 90. kassetter. Kassettlister er tilgjengelige som egen folder, ved å kontakte redaksjonen.

Ansvarlig utgiver og oversetter av “Striden”, er Rolf Strømmen. Alle henvendelser om “Striden”, gjøres til bladets adresse. Alle seriøse henvendelser vil bli besvart. Bladets adresse er.:

Den troendes forsamling, Verdal.
Rolf Strømmen
Lerkeveien 10.
7650. Verdal.

Tlf.: 740 71190.
Fax.: 740 72190.
Mob.: 980 49302.

Menighetens møtelokalets adresse er.: Feskarveien 1.
Verdal

EN APOSTELS TJENESTE HVILKEN HENSIKT DEN HAR

DEL 1.

Vår hensikt med å publisere denne artikkelen er å fastslå hva en Apostels tjeneste er, hva slags hensikt den har, hva den utførte i den første tids menighet, og hva den skal utføre i våre dager. Vi skal ta for oss mange sider av denne sak, som sikkert vil interessere alle som leser denne artikkelserie, så som å kunne gjenkjenne Guds Ånd i de ting som skjer, å få prøvet din egen opplevelse med Guds ord for i dag, lære seg å kjenne den Hellige Ånds gjerninger, å forstå Guds fullkomne ordning, Guds suverenitet, hvordan den Hellige Ånd taler, og mange andre ting. Jeg vil også gi mitt eget vitnesbyrd om hvorledes Gud har ledet meg, og hvorfor jeg har fremstått med min tjeneste slik som jeg har gjort det. Jeg ber Gud om at Han må gjøre denne artikkelserie meningsfull for dere alle, og jeg ber dere alle om å lese denne første delen under bønn. Vi vil dele denne artikkel i tre deler.

VÅR TEKST AP.GJ. 11: 1- 18.

Jeg har aldri gått inn i dette emnet på denne måten før, slik jeg nå har til hensikt å gjøre, så jeg ber den Herre Jesus stå meg bi. I kristenhetens rekker har vi nå hørt i årevis, at det skulle være både APOSTLER, PROFETER, EVANGELISTER, HYRDER, OG LÆRERE, i Kristi menighet. Men det ser ikke ut til at noen grupper blant de kristne er i stand til å kunne enes om hvem som skal fylle denne tjenesten. Noen har gått så langt at de har valgt seg forskjellige menn, fra sine egne rekker, og innsatt dem i disse tjenester. Men det er ikke noe svar å komme med til menneskehetens åndelige dilemma. For dersom ikke Guds har innsatt et menneske til en spesiell åndelig tjeneste, så vil mennesket bare tilføre større forvillelser til det som allerede råder i vår tid. Når Gud kaller et menneske til en spesiell tjeneste, så vil det mennesket bli gjort i stand til å oppfylle det kall. Han vil ikke forbli en kasteball mellom forskjellige slags lærdomsvær som svirrer rundt i tiden, for de er jo bare menneskelige kjødelige ideer. Det er på grunn av den forvirrelse som råder i tiden, og den Herre Jesu nære komme, at jeg føler meg ledet til å behandle dette emnet: ”EN APOSTELS

TJENESTE.” hva slags hensikt den har, og hvordan den rangerer og fungerer i samfunnet med andre troende.

Vi har sagt det igjen og igjen at Gud har sendt en profetbudbærer til denne siste tid, og jeg må si, at hadde Han ikke gjort det, så ville alle sammen ha vært på vandring mot en åndelig vrakhaug. Vi ville ha vært vraket både som individer så vel som forsamlinger. Jeg er sikker på at mange av dere ikke griper den tilstand som nyhetsmedia gir, i sine rapporter om hva som skjer i de religiøse rekker i våre dager. Derfor er dere kanskje ikke oppmerksomme på den onde og hyklerske holdning som er rådende i vår tid. Den moralske holdning har nådd i den grad et bunnmål i råttenskap, at de kun bruker religionen som et kledebon å skjule seg bak. Det er ikke mer en 40, 50 år siden at kristenheten ble sett på som noe fint og hellig, noe som satte deg i forbindelse med Gud, og som lærte deg å leve i respekt for Gud. Men slik er ikke tilstanden i dag. Religiøse ledere blir mer og mer infiltrert i politiske og sosiale affærer. Og det er snart ikke mer snakk om menneskehetens tapte sjeler, når slike mennesker kommer sammen til drøftelser. Frafallet har fått overtaket i de religiøse rekker. Jeg har sagt det før fra denne talerstol, og jeg vil se det igjen. Tiden er nær da mange mennesker vil vise sitt hat og sin avsky mot den forfalskede kristenhet, på grunn av dens korruperte handlemåter.

De føler at de vil kunne leve et bedre liv utenfor slike system. Disse mennesker vil både moralsk, etisk, sosialt, og prinsipielt ha en høyere livsstandard enn hva vi er vitne til i mange såkalte kirker i vår tids verden. Kirkene i dag føler at de må involvere seg i denne verdens affærer. Jeg kan forsikre dere om en ting, Paulus lot seg aldri involvere i sosiale affærer. Han lot seg heller ikke innblande i økonomiske, internasjonale affærer. Han var bare interessert i én ting, hvorenn Gud åpnet en dør for ham, at han fullt og helt kunne forkynne evangeliet til omvendelse, å få vendt deres hjerter til Gud gjennom den Herre Jesus Kristus. Apostelen Peter hadde det på samme måte. Men vi lever i en tid da religion bare er blitt et nytt emne for studium i våre skoler og universiteter, på linje med Buddhismen, Shintoismen, og andre ismer uten ånd og liv.

For en liten tid tilbake var vi på en flyplass i Pittsburgh, Pa, en times tid mens vi ventet på å bytte fly. Der ble vi oppsøkt av en ung dame som

hadde noen blomster til utdeling. Hun kom rett mot oss og festet noen av dem på min hustrus kjolekrave, og spurte om det var i orden. Mens hun festet dem på sa hun: Kan jeg gi deg disse som en gave i dag? Etterpå snudde hun på hele saken og spurte om vi kunne donere (gi en liten gave) til et veldedighet formål? Jeg trodde kanskje at det var et fond for krigsveteraner eller noe slikt, så jeg hentet opp pengepungen og gav henne noen penger. Men når det var gjort kneppet hun opp en liten veske som hun hadde med, og trakk frem et magasin som hun rakte meg. Jeg kunne se på omslaget at magasinet omhandlet inkarnasjonen og slike ting, men jeg tenkte at jeg hadde jo gitt henne en dollar, så jeg kunne like gjerne se hva de hadde å si om det. Men venner, dere ville blitt overrasket over å se navnene på alle de advokater, leger, og universitetslærere som var nevnt som sympatisører for en slik teori. De hadde akseptert denne nye trenden i tiden om reinkarnasjon av mennesket, og artikkelen var full av vitnesbyrd om hva denne lære hadde gjort for dem. Jeg tenkte når jeg leste det, at det var en tid da man ikke kunne finne slike ting på våre flyplasser, togstasjoner, eller bussterminaler; men så er vi invadert av dem. Her i Amerika arbeider hver en ånd som er oppdrivelig under solen. Det forteller bare at hele verden er på vei bakover, og at evangeliet i det store og hele er på vei ut av folks bevissthet. Gribbene er på vei inn fra alle sider.

NÅ for å komme til emnet om ”En Apostels tjeneste”, så la meg si dette. Jeg vet ikke hva du måtte mene eller tro om den fem foldige tjeneste. Jeg vet ikke hva du er opplært til å tro, men denne tjeneste er til for å fullkommengjøre Kristi brud i avslutningen av menighetens tidshusholdning. Jeg skal derimot gå inn i vårt budskap ved å se på hva en Apostel var i den første menighetstid. Hva vi da kan se hvordan en Apostels tjeneste artet seg i begynnelsen (og dette gjelder også de andre tjenester), så skulle vi heller ikke ha så mye vanskeligheter med å gjenkjenne den samme tjeneste i denne tids avslutning. Vi vet jo at vi skal restaureres tilbake til våre fedres tro. Det betyr selvfølgelig våre åndelige fedre, de som la grunnvollen for den nytestamentlige menighet. Denne menighet begynte på Pinsefestens dag, da de tre tusen mottok evangeliet i Ap.Gj.2:38-41. Når vi nå tar for oss den tekst som jeg har valgt for vårt budskap, så husk at dette er en hendelse som viser hvordan Peter blir stadfestet i sin tjeneste for hedningene. Han blir kalt av sine jødiske brødre for å stå til ansvar for den handling han hadde gjort blant

hedningene. De andre Apostler og jødiske brødre var ikke oppmerksom på, at selv om evangeliet var kommet til jødene først, så gjaldt det også for alle andre mennesker som ville motta det. Men de kalt da Peter opp til seg for å få en rapport om situasjonen han hadde vært ute for blant hendingene. Han hadde i jødenes øyne gjort seg uren, ved å gå inn til hedninger. (Hedningene ble sett på som hunder av jødene.) Dere vil merke dere at vers 4. tar det hele fra begynnelsen, og da videre blir det utlagt i sammenheng. Peter fortalte om den visjonen han hadde hatt. Den fikk ham til å forstå at Gud ikke har respekt for personer, når det gjelder frelsen. Intet menneske skulle kalles urent på denne måten.

La oss så lese teksten; Ap.gj.11:1- 18. ”Apostlene og de brødre som var omkring i Judea, fikk høre at også hedningene hadde tatt imot Guds ord. Da nu Peter kom opp til Jerusalem, gikk de av omskjærelsen i rette med ham og sa: Du gikk inn til uomskårne menn og åt med dem. Men Peter begynte da fra først av og la det ut i sammenheng og sa: Jeg var i byen Joppe og bad; da så jeg i en henrykkelse et syn: Det dalte ned noe, liksom en stor duk, som selv ble senket ned fra himmelen etter de fire hjørner, og det kom like bort til meg; da jeg stirret på den og så nøye etter, ble jeg var jordens firføtte dyr og ville krypende dyr og himmelens fugler. Jeg hørte også en røst som sa til meg: Stå opp, Peter! Slakt og et! Men jeg sa: Ingenlunde Herre! Aldri er noe vanhellig eller urent kommet i min munn. En røst fra himmelen svarte meg annen gang: Det som Gud har rensset, det må ikke du gjøre urent. Dette skjedde tre ganger; og det ble alt sammen dradd opp igjen til himmelen. Og se, i samme stund stod tre menn utenfor huset der jeg var; de var utsendt til meg fra Cesarea, og Ånden sa til meg at jeg skulle gå med dem uten å tvile; disse seks brødre drog også med meg; og vi kom inn i mannens hus. Og han fortalte oss hvorledes han hadde sett engelen som stod i hans hus og sa til ham: Send bud til Joppe og hent til deg Simon som kalles med tilnavnet Peter! Han skal tale ord til deg som du skal bli frelst ved, du og hele ditt hus. Men da jeg begynte å tale, falt den Hellige Ånd på dem, likesom på oss i begynnelsen. Da kom jeg Herrens ord i hu, at han sa: Johannes døyte med vann, men I skal døpes med den Hellige Ånd. Gav nu altså Gud dem den samme gave som han gav oss, da de var kommet til troen på den Herre Jesus Kristus, hvem var da vel jeg, at jeg skulle være i stand til å hindre Gud? Da de hørte dette, slo de seg til ro, og de

priste Gud og sa: så har da Gud også gitt hedningene omvendelse til livet.”

Å GJENKJENNE GUDS ÅND.

Dere vil kunne merke dere ut fra det vi leste fra skriften, at Peter ikke behøvde å slåss, eller true noen, dersom de ikke ville tro ham. Han vitnet bare enkelt for dem hvordan den Hellige Ånd hadde ledet ham til Cesarea, og gjøre ting som aldri hadde falt ham inn før. Han fortalte dem om sin visjon, og vitnet om resultatene. Han var ikke alene, men hadde også seks andre brødre som hadde vært med på denne reisen. Og de kunne bevitne de ting som hadde skjedd. Dere kan merke dere også, at de menn som stilte Peter disse spørsmål, selv om de ikke hadde blitt ledet på samme måte, hadde nok åndelig bedømmelse til å forstå at dette var en Guddommelig handling. Og etter dette møtet med Peter, slo de seg til ro og priste Gud for det som hadde skjedd. De fortsatte ikke diskusjonen med Peter fordi han nå hadde gjort noe som gikk imot deres vanlige tradisjonelle forståelse. Disse menn la for dagen en sann kristen holdning. De priste Gud for det Han hadde gjort blant hedningene. Men i vår tid er det et helt annet bilde som tegner seg. Vi har sett Antikristens ånd arbeide seg inn fra alle sider og vinkler, og det gjennom mange mennesker som vi tidligere har sett på som sanne brødre og søstre i troen.

Bare for å gi dere et lite eksempel på hva jeg mener, så kan man se hvordan de forskjellige kirkeorganisasjoner så på William Branham, og de ting som han lærte. Vel, det var noen grupper som frydet seg over den helbredelsens tjeneste han hadde. De respekterte også den åpenbarings ånd som rådet over de enkelte personer han talte med under møtene. Men det var ingen organisasjon som kunne akseptere den lære Gud hadde åpenbart gjennom ham. Ingen ville egentlig komme i rett slikk med Guds ord. Og i dag er nok Branhams navn et meget dårlig ordtak blant de organiserte kirkenes rekker. Han blir mer sett på som en raggete hund som har faret gjennom deres rekker. De som kjente han, og som enda er i systemene, er meget raske med å si; han var et fint menneske, men kanskje litt forskrudd oppe i hode. Andre har sagt, han var rett i hjerte, men gal i hode. Og dette kun fordi han valgte å stå på det Guds ord som ble åpenbart for ham, isteden for å logre sammen med

de religiøse tradisjoner og dogmer. Den samme situasjonen befant Johannes døperen, og Jesus seg i. De ting som de forkynte passet ikke inn med jødernes tankegang. De kunne ganske enkelt ikke tro at Gud handlet annerledes enn det de hadde forespeilet seg gjennom sine forut inntatte ideer. Ugress vil alltid reagere slik. Det finnes ikke åpenbaringsens ånd i dem. De kan bare akseptere det de er i stand til å begripe med sine fem sanser. Dette er en kjødelig innstilling uten medfølelse eller nåde.

La oss se på den tilstand vi har i dag. Det er mange mennesker som fulgte bro. Branham, og som påsto å tro at han var en profetbudbærer til denne tids menighet, som egentlig oppfører seg som jødene gjorde mot Jesus da han gikk her nede på jord. Det er den samme gamle ånden. Det er bare menneskene som er nye. Disse menneskene syntes det var forferdelig at organisasjonene ikke tok imot bro. Branhams lære om Guddommen, Dåpen i den Hellige Ånd, Slangens sed, og de andre forskjellige reformer som han lærte folket. Men når nå Bro. Branham ikke lengre er blant dem, så lar de seg lede av den samme ånd som de gikk imot. På mange måter er den organiserte kirkeverden i en bedre stilling. De venter da ikke på at en død mann skal stå opp å begynne å preke evangeliet igjen, for å føre menigheten til fullkommengjørelse.

Gud er i høyeste grad levende, og han har en levende tjeneste på jord. Han fører ikke mennesker opp fra de døde for å sende dem ut med sin gjenløsningsplan. Det er nok noen av dere som leser denne artikkel, som synes at jeg egentlig går imot bro. Branham. Men til deg vil jeg si, at jeg taler ikke imot denne mannen. Jeg elsket og respekterte ham, ja kanskje mer enn de fleste av dere. Det er den ånd som forsøker å Guddommeliggjøre denne mannens kjød, som jeg taler imot. Jeg vet ikke hvor jeg ville ha vært akkurat nå, dersom det ikke hadde vært for denne mannens liv og tjeneste. Men bro. Branham er nå død, og det er fremdeles et liv som skal leves, et løp som skal vinnes. Jeg mener da det løp som Apostelen Paulus nevner i 1.Kor.9:24, og Fil. 3:14. Det er å løpe i det kall og den tjeneste som er gitt i den Herre Jesus Kristus, og ikke det løp som så mange er opptatt med; å forsøke og ha den beste samling av bro. Branhams møter.

SANNHET ELLER LØGN.

Dersom du synes jeg er litt for rett frem, så forsøk å bære over med det. Det er for sent allerede i dag, og forsøke å spare på hverandres forskjellige følelser. Jesus gjorde heller ikke det. Han så på den gruppe mennesker som hadde den ånden over seg, og sa til dem; ”Dere er av deres far Djevelen, og hans gjerninger er det dere vil gjøre. Han var en morder fra begynnelsen, og ble ikke i sannheten, for det er ikke noe sannhet i ham.” Gå nå ikke rundt å si at jeg kalte deg en djevel eller morder, for det gjør jeg ikke. Men dersom den ånd som bor i deg ikke har kjærlighet til sannheten, vel da vet du hva skriften sier. Gud vil sende dem kraftig villfarelse, slik at de vil tro løgngen og bli fordømt. Det er mange mennesker rundt om i de forskjellige organisasjoner som opererer som sannhetens mordere. Og alle som gjør det vil måtte stå ansvarlig for Gud, og ikke for Raymond Jackson. Johannes døperen kalte dem en gang, ormeyngel. Du vil vel ikke kalle det å spare deres følelser. Apostelen Paulus var heller ikke særlig nådig når han møtte folket på Mars-høyden i Athen, Grekenland. Det viser oss bare at det er en sannhet å stå for, og enhver ånd som reiser seg opp mot sannheten må bli åpenbart og fremvist.

Når Gud kommer på scenen med sannheten, så er det for å tjene dem som hunger etter Ham i den grad, at de er villige å gå lengre enn hva deres tidligere lærdomsformer har ført dem. Det betyr ikke at det ikke forkynnes sannheter i de forskjellige samfunn. Det betyr bare at det må hele sannheten til, og ingen avkorting, for å kunne gi næring til Jesu Kristi brud. Vi vet alle at Kristi menighet startet ut fra Pinsedag med en ubesmittet sannhet. Men de hadde ikke en mengde miss foster rundt om i sine forsamlinger som satt der å sa; ”jeg kan bare ikke se det på den måten, eller, jeg synes det skulle gjøres slik eller slik.” Gud hadde sine Apostler på scenen, og de lærte folket de veier som de i det nye livet, nå hadde slik lengsel etter å leve. Du så aldri at folk ble frelst en dag, og neste dag var de ute for å forkynne, slik vi opplever det i vår tid. Det ser ut som man har en forkynner blant annenhver eller tredjehver bekjennende kristen, av dem man møter i dag. Brødre og søstre, det var aldri ment å være slik. De mennesker som av Gud blir kalt til å forkynnergjerning, vil komme til å sitte under en forkynnelse, til de får noe å forkynne om. Vi er alt for nære Jesu Kristi gjenkomst til å la oss

dåre med slikt i Kristi legeme. Det er ikke tid til å fare rundt å bare vise høflighet. Bibelen lærer oss at det må en femfoldig tjeneste til, for å fullkommengjøre Kristi brud. Hvorfor skulle vi da være tilfreds med noe mindre?

APOSTLENES LÆRE

I Ap.gj.2, leser vi om tre tusen sjeler som ble tillagt menigheten på bare én dag. Hva sier så skriften videre? ”Og de holdt urokkelig fast ved apostlenes lære og ved samfunnet, ved brødsbrytelsen og ved bønnene.” Merket du deg noe i dette verset? Se på det igjen. ”DE HOLDT UROKKELIG FAST VED APOSTLENES LÆRE.” Vi får her ut fra skriften, at disse ny omvendte ble opplært i noe, av noen, og hvem var det? Jo, Apostlene. Det er alltid Apostlene som holder den rette linje i Guds ord. Den første menighet hadde fem forskjellige tjenester, men Apostlenes tjeneste hadde hovedrollen når det gjaldt å stabilisere de troende. Ta bare for eksempel den gang Paulus og Barnabas kom til Jerusalem for å diskutere den lære, som var spredd ut i menigheten i Antiokia, blant de ny omvendte. Den gikk ut på at de ny omvendte også måtte la seg omskjære, og holde loven. Apostelen Jakob sto da frem etter å ha hørt diskusjonen og vitnesbyrdene og sa: ”Brødre! Hør på meg: Simon har fortalt hvorledes Gud fra først av drog omsorg for å få et folk av hedningene for sitt navn. Og dermed stemmer profetenes ord overens, således som det er skrevet: Deretter vil jeg vende tilbake og igjen oppbygge Davids falne hytte, og det nedbrutte av den vil jeg atter oppbygge, og jeg vil igjen oppreise den, for at alle andre mennesker skal søke Herren, ja alle hedningefolkene, som mitt navn er blitt nevnt over, sier Herren, som gjør det som er kjent av ham fra evighet av. Derfor mener jeg at vi ikke skal gjøre det for tungt for dem av hedningene som omvender seg til Gud, men skrive til dem at de skal avholde seg fra avgudenes urenhet og fra hor og fra det som er kvalt, og fra blod.” OSV...: Ap.gj.15:13-20. Hva jeg her vil vise deg er, at disse Apostlene måtte behandle situasjoner som de egentlig ikke hadde noe eksakt skriftsted å gå til for å finne svar. Men siden, da Jakob var hovedtalsmann for forsamlingen i Jerusalem, tok han de Guds ord som var tilgjengelige, de profetier som gjaldt hedningene som troende, og tok et standpunkt basert på disse ting. Når han så la frem saken fra denne

side, som vi her leste, var det ingen andre som stilte spørsmål ved hans avgjørelse. De tok alle de nødvendige skritt for å sette disse ting på sin rette plass, etter Jakobs' veiledning. Dere vil videre merke dere i det samme kapitlet, at menigheten i Jerusalem utvalgte seg høyt aktede menn blant brødrene; som skulle følge med Paulus og Barnabas når de dro tilbake til Antiokia. De var Nytestamentlige profeter. Og etter at de hadde lest brevet i Antiokia trøstet Judas og Silas, brødrene med mange ord og styrket dem. Når du følger de hendelser som er omtalt i Apostlenes gjerninger, vil du kunne merke deg at hver gang Gud begynte å forandre sin måte å møte visse mennesker på, så var en Apostels tjeneste til stede. Den første menighet begynte ikke som et prøveprosjekt. Apostlenes gjerninger kan bevitne det, og den siste menighet vil heller ikke ende opp som et forskningsprosjekt. Gud har fremdeles sin røst i tiden i dag.

UNDERSØK DIN EGEN OPPLEVELSE.

Noen av dere vil kanskje ikke være enige i hva en Apostels tjeneste er. Men jeg vil si dette, at Gud kommer ikke til å la seg lede av din bedømmelse av situasjonen i alle fall. Han brydde seg ikke om å spørre jødene hvordan de ville deres Messias skulle være. Han spurte dem heller ikke om hvordan Elias skulle tjene i blant dem. Han kommer heller aldri til å spørre den organiserte kirkeverden hva de måtte mene om deres Malakias 4. De fleste av dem aksepterer ikke en slik tjeneste, og de kan heller ikke forstå at den er nødvendig. Det beviser bare det skriftstedet hvor Jesus sa; "Ingen kan komme til meg, uten at Faderen drager ham." De er raske til å si; "Jeg vet jeg er frelst, og har den Hellige Ånd, selv om jeg ikke ser alt på samme måte som deg." Tiden selv vil bevise hvem som har den Hellige Ånd. Det hjelper ikke hva mennesker proklamerer å ha, tiden vil vise hvem som har de virkelige ting. Jeg bryr meg ikke om du kan spenne "Hæla i taket", det beviser ikke at du har den Hellige Ånd. Det virkelige bevis er hva du gjør med det Guds ord som blir presentert for deg. Du kan aldri overbevise et sant Guds barn at du er fylt med den Hellige Ånd, og samtidig går imot Dåpen i vann, i Den Herre Jesu Kristi Navn. Det lærer Ap.gj.2:38. Og dersom du tror at Gud er tre personer, når der finnes bare én Gud, hva da? Sa ikke Jesus det slik, at "Når talsmannen kommer, den Hellige Ånd, da skal den lede oss til hele sannheten". Du kan bare besvare ditt eget spørsmål om du er

ærlig mot deg selv; hvorfor leder Han meg ikke inn i hele sannheten? Hvorfor er fremdeles så mange skriftsteder tåkelagt for meg? Still deg disse spørsmålene, og etterpå tenk over det jeg her skal si.

På Pinsefestens dag, da den nytestamentlige menighet ble født, så hadde hver eneste sjel av de som var samlet på den øver sal blitt berørt av det liv som vår Herre Jesus Kristus førte blant dem. Men hvor var så alle de andre som også hadde vært berørt av Jesus tjeneste. La oss stille oss dette spørsmål, hvorfor var de ikke alles sammen der oppe på den øvre sal? Hva hadde hendt? Det var tusener av mennesker over hele Israels land som hadde sittet sammen med Jesus og spist av de fem brød og de to fiskene. Hvor var da alle de, denne pinsedags morgen da Ånden falt? De var i alle fall ikke på den øvre sal. Hva med alle de som hadde blitt helbredet og som sprang og vitnet om det viden om? Forstår du hva jeg her sikter til? Det handler ikke om å tale i tunger, rulle rundt på gulvet, rope og skrike, danse, profetere, eller bli helbredet. Det er intet bevis for å ha den Hellige Ånd. Det virkelige beviset ligger i om du vil gjøre det som Guds ord befaler deg å gjøre. ORDET, (Joh.1:14,) befalte dem å bli i Jerusalem til de hadde mottatt kraften fra det høye, etter Faderens løfte. Luk 24:49. Det var samlet omkring 120 sjeler på den øvre sal, og de hadde dette løftet i tankene. Men de store menneskemasser befant seg på helt andre steder. Vi har alle frydet oss under Åndens manifestasjoner, når Gud åpenbarte sin kraft i møtene opp gjennom årene. Og jeg har intet imot personer som måtte ha opplevd slike stunder under gavenes påvirkning. Det eneste jeg vil si er at når du forlater et møte, for å gå inn i dine daglige rutiner, så forsøk ditt beste på å få ditt liv til å komme opp mot dine åndelige opplevelser. Gjør ikke Guds Ånd om til et leketøy for deg selv. Gud er ikke en gjenstand som bare kan brukes som vi vil. Han er ingen dukke med tråder i, som vi kan trekke dit vi vil. Gud ser ned i våres alles hjerter. Han søker etter virkelige kvaliteter, kvaliteter som han kan gjøre seg bruk av. Når han finner en slik person, vil Han tale til ham ut fra Bibelens ord. Dager i fortvilelse vil nok ikke være over, vi har alle vår del av forgjenglighetens bakgate. Men en sjel som visselig kjenner Gud, vil alltid kunne komme seg ut av slike dilemma igjen, og vil alltid bli stående på Guds ord. Og alt vil igjen komme under kontroll.

DEN HELLIGE ÅNDS GJERNINGER.

Tenk deg nå disse 120 sjelene som ventet på Faderens løfte. De ble sendt til Jerusalem for å vente der. De visste ikke hva slags følelse som skulle fortelle dem at det nå var kommet, eller hva slags visshet som skulle gjøre dem sikker i denne sak. De visste bare at Jesus ba dem vente i Jerusalem til det kom. De adlød bare Hans ord. Når så Ånden falt på dem den dagen, gjorde det slik inntrykk på dem alle at de sluttet ikke å vitne om Ham før de enten var drept som Martyrer, eller var lagt i en eller annen grav. Den Ånd de fikk, forandret deres liv, ja det satte spor i dem som hørte på også.

Merk dere hva som hente da Peter forkynte sitt første budskap etter å ha mottatt den Hellige Ånd. Tre tusen ortodokse jøder kom til sannhets erkjennelse i deres hjerte. Det fikk dem til å rope ut til Peter og de andre Apostlene ”Men brødre, hva skal vi gjøre?” Pris skje Gud! Jeg er så glad for at det ikke fantes biskoper og andre teologer der for å lære dem trosartiklene. Venner, Bibelen var ikke utgitt i bokform enda. Men Peter talte ut fra dypet av sitt hjerte, og en rett åpenbaring som Gud selv hadde inngitt ham sa; ”Omvend eder, og enhver av eder la seg døpe på Jesu Kristi navn til syndenes forlatelse, så skal I få den Hellige Ånds gave! For løftet hører eder til og eders barn og alle dem som er langt borte, så mange som Herren vår Gud kaller til.” Da Peter var ferdig med sin preken, ble tre tusen sjeler brakt ned til vannet og døpt på Bibelsk vis. Alt dette skjedde på grunn av én Apostels ord. Hva jeg vil du skal skjønne her er, at Gud brukte en Apostels tjeneste den dagen da han startet opp sin menighet på Pinsefetens dag, og han vil igjen bruke den samme tjeneste i avslutningen av denne nådens tidshusholdning. Det vil bringe Kristi brud til sin fullkommengjørelse.

Man kan nesten tro, ut fra måten folk omtaler denne tjeneste, at en Apostel er en mann som kan få vannet til å gå oppover elven, eller også få i stand de store mirakler. Jeg må si det slik: Under og mirakler hendte i deres vei, men det var ikke deres hovedoppgave. En Apostels oppgave var ikke å få i stand slike ting. Det begynte med en autoritet til å holde den rette linje i Guds ord. Det var en tjeneste ordinert av Gud for å etablere en levende lære som de sanne troende kunne leve med. Dere vet like godt som jeg at når Peter og Johannes, som var de første

instrumenter som Gud gjorde mirakler gjennom, reiste den lamme mann i Ap.gj.3:7, så ble det en stor oppstandelse blant folket. De religiøse lederne i byen ble vrede over dette å la hånd på dem og satte dem i fengsel. Dagen etter ble de ført frem for de eldste og Ypperstepresten, og spurt om med hvilken autoritet de hadde gjort disse ting. Peter brukte da muligheten til å forkynne om Jesus Kristus for dem, men rådet likte ikke det. Apostlene ble da truet om ikke å forkynne mer i dette navn, så lot de dem gå. Men deres forkynnelse brakte inn fem tusen nye sjeler, og de ble også lagt til menigheten. Snart var all oppmerksomhet fokusert på denne gruppe troende, som laget slikt oppstyr i Jerusalem. Mirakler skjedde ved Apostlenes hender, de syke ble helbredet, og onde ånder ble kastet ut av de som var besatte. Det ble referert om at de troende i sin nye livsstil også hadde alt felles.

Til slutt ble Ypperstepresten og Sadukeerne så sinte at de ikke lengre kunne styre seg. De arresterte igjen Apostlene, og kastet dem i fengsel. Men denne gang sendte Gud en engel og åpnet fengslets dører for dem. Da de var kommet på utsiden, sa Engelen til dem: ”Gå av sted, og stå frem og tal i templet alle dette livets ord for folket!” Det var viktig den gang at menigheten ble opplært i den rette lære. Den rette lære var da hovedsaken. Den femfoldige tjeneste hadde det travelt blant de første kristne. De måtte bli opplært riktig. De hadde Apostler, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere; alle var aktive i den første menighetstid, det kan du være sikker på. Og de hadde alle den samme åpenbaring om Jesus Kristus til de troende for sin tid. Treenighetslæren hadde vissevis ikke sin begynnelse under disse menns tjeneste. Det fantes heller ikke noe avstumpet ritual for vanddåpen. Evangeliets forkynnelse ble forkynt rent og klart gjennom disse menn. Og dette må også Kristi brud bli brakt tilbake til, før hun kan bli akseptabel for Gud. All organisert lære og tradisjon må krystes ut av oss med en sann åpenbaring av Guds ord. Når det er skjedd, må vi lære å leve etter denne åpenbarelse.

FILIP`S TJENESTE I SAMARIA.

Når vi snakker om mirakler, kan vi ikke komme utenom Phillip`s tjeneste nede i Samaria. Han var ikke noen Apostel, han var bare en diakon, eller en som tjente ved bordene, slik mange heller ønsker ham

omtalt. Men når den store forfølgelsen av de Kristne gikk over Jerusalem, finner vi Filip på vei til Samaria. Dette skjedde etter at Stefanus ble stenet til døde. Filip forkynte evangeliet mens han reiste. Hans tjeneste er omtalt i Ap.gj.8. Der fortelles det om urene ånder som ble kastet ut, og om underfulle helbredelser. Mange verkbrudne og vannføre ble helbredet. Bibelen forteller at ”folket gav sandrektig akt på det som ble sagt av Filip, i det de hørte på og så de tegn som han gjorde.” Ja til og med Simon tok ved troen og ble døpt i den Herre Jesu Kristi navn, sammen med resten av folket. Men det jeg vil du skal se her ut fra Filip`s tjeneste er, at selv om han tjente Gud med alle disse mirakler som er resultat av forkynnelsen, så falt ikke den Hellige Ånd over noen av de ny omvendte. Det skjedde ikke før Apostlene kom ned å la sine hender på dem og ba for dem.

Synes du det er rart at ikke den Hellige Ånd falt på dem før Apostlene kom å ba for dem? Grunnen til at det ser så fremmed ut for oss, er at vi har tolket Bibelen ut fra de inntrykk vi sitter inne med etter ca 50 - 60 års forkynnelse bakover her i endetiden. Men når Bibelen også setter den standard på den andre siden av den mørke tidsalder, når evangeliets lys nettopp hadde sprunget frem, og Guds plan nettopp var blitt introdusert, så kan vi se at Gud hadde en Guddommelig plan ved å gjøre det slik. Peter og Johannes dro ned til Samaria, og alt de gjorde var og legge sine hender på folket å be for dem så de kunne motta den Hellige Ånd. Gud manifesterte seg der på en slik måte at det rørte ved folks oppmerksomhet. Jeg vet ikke hva denne manifestasjonen var, for når Simon så at den Hellige Ånd ble gitt ved Apostlenes håndspåleggelse, så kom han med penger for å få den samme kraft som de hadde. ”Gi også meg denne makt at den som jeg legger mine hender på, må få den Hellige Ånd”! Vi vet at man kan ikke kjøpe seg Guds kraft med penger, og Peter minner han om det. Den Hellige Ånd er en fri gave til alle som omvender seg og lar seg døpe i henhold til Ap.gj.2:38, i den Herre Jesu Kristi navn. Dette løftet gjelder for så mange som Gud kaller. Ap.gj.2:39.

GUDS FULLKOMNE ORDEN.

La oss nå se på den orden, eller rekkefølge, evangeliet ble presentert for de forskjellige folk. Du vil sikkert huske Jesu egne ord i Ap.gj.1:8,

hvor han sa; ”Men I skal få kraft i det den Hellige Ånd kommer over eder, og I skal være mine vitner både i Jerusalem og i hele Judea og Samaria og like til jordens ende.” Her ser du rekkefølgen. Først ble evangeliet forkynt i Jerusalem. Det skjedde på Pinsefestens dag, Ap.gj.2:1-47. Så leser vi i Ap.gj.8:1,4 at etter Stefanus død ble det en stor forfølgelse mot menigheten i Jerusalem; og de ble alle spredt rundt om i Judeas og Samarias land. Bare Apostlene ble tilbake i Jerusalem. I vers 4 leser vi: ”De som nu var atspredt, drog omkring og forkynte evangeliets ord.” De reiste over hele Judea og Samaria og forkynte ordet. Vi kommer så videre til kap.10, og ser at nå er det på tide å oppfylle den siste del av Ap.gj.1:8, ”Like til jordens ende.” Denne delen av skriften inkluderer hedningene. De var ikke inkludert i Jerusalems og Judeas religioner, og heller ikke i Samaria. Men la oss nå se på rekkefølgen i de neste hendelser.

Når vi kommer til Ap.gj.10, finner vi beretningen om Kornelius, en romersk høvedsmann. Han var en hedning, men han var en from mann. Det betyr at han hadde hørt noe om den eneste sanne og levende Gud. Han trodde og fryktet Gud med hele sitt hus, han gav almisser til folket og ba alltid til Gud. Men i henhold til Peters beretning om denne hendelsen, da han ble irettesatt av brødrene i Jerusalem senere, så trengte Kornelius å høre ord hvorved han og hele hans hus kunne bli frelst ved. Du kan lese det i Ap.gj.11:1-18. Det bare viser oss at det finnes mange mennesker som lever enkelt og godt i denne verden. De ber og gjør mange gode ting, men de er i samme situasjon som Kornelius var; de er ikke frelst. De trenger å høre det evige lives ord. De trenger å bli instruert om hvordan de kan gjøre sitt kall og sin utvelgelse fast. I henhold til Ap.gj.10:6, hadde Guds Engel instruert Kornelius til å sende bud etter Peter, som da var i Simon garverens hus i Joppe. ”Når han kommer, sa Engelen skal han fortelle deg hva du skal gjøre.” Vi vet sikkert at det var Profeter i Jerusalem, der var både Agabus, Judas og Silas, og andre med. Disse menn kunne sikkert ha forkynt for disse hedningene, og gjort det like bra som Peter. Men disse profetene var ikke uttatt til denne jobben. Det er noe spesielt ved en apostels tjeneste som Gud har ordinert til å bruke. Og det må vi være i stand til å se dersom vi skal kunne fortsette å vokse eller vandre videre med Gud. Det er ikke det at vi forsøker å herliggjøre kjødet. Det finnes intet kjød som kan herliggjøres i Guds nærhet. Vi forsøker bare å hjelpe dere til å

forstå at Gud har spesielle måter å gjøre sine ting på. Og de mennesker som reiser seg til motstand mot Guds forordning vil komme til å miste den åndelige sansen fullstendig. Ja de vil til slutt ende ut i verden igjen.

Vi er klare over det faktum at det er mange bekjennende kristne i vår tid som bestemt setter seg imot den tanke, at noen skal kunne være over dem, eller bestemme noe over dem. De vil si, ”Gud være lovet, ingen skal kunne behøve å fortelle meg hva jeg skal gjøre, for jeg får mine instruksjoner direkte fra Gud. Det er ånden som leder meg. Jeg trenger ikke noen.” En slik innstilling i seg selv bare, forteller at deres hjerte ikke er rett for Gud. Og fordi deres hjerter ikke er rett for Gud, så vil de heller ikke kunne innrette seg under noen form for autoritet. Om jeg tar meg selv, så ønsker ikke jeg noen organisert biskop til å styre mine veier, men BRØDRE, jeg ville akseptere en Bibelsk tjeneste over mitt liv. AMEN! Så lenge den mannen leder min sjel på livets evige stier i Jesu Kristi åpenbarelse, og min sjel har åpen vei til Guds ord, så er det i alle fall én sjel som ikke har innvendinger i å følge en slik mann. Dersom ditt hjerte er rett, og du hungrer etter sannhet, da vil du også vite hva eller hvem du skal følge, eller ikke. Den gang de tok meg inn i Hæren, så drog jeg ikke dit for å fortelle dem hvordan de skulle føre krig. Hva enn de foretok seg, eller fikk meg til å gjøre, som jeg ikke likte å gjøre, kunne jeg dog ikke forandre noe særlig på. Jeg måtte komme inn i den rytme de hadde, og følge spillets regler som de hadde etablert. Slik er det også i den store Guds arme. Vi kan ikke alle være ledere. Noen av oss er kalt til å følge etter noen, men Gud vil la oss vite hvem vi skal følge.

HEDNINGENE MOTTAR EVANGELIET.

Når tiden var inne at Gud skulle åpne evangeliets dør for hedningene, så drog han nytte av Peters sultne og kanskje litt svake tilstand, for å få ham i tale. For opp til den tid hadde Peter holdt seg strengt til loven om måltider, om hva som var rent eller urent. Peter var en bønnens mann, så mens han ventet på at maten skulle bli ferdig, tok han seg en tur opp på taket for å be. (for de av dere som har vært i Midtøsten, eller vet noe om deres skikker, så vil det ikke høres så rart ut, for takene på husene i disse trakter er flate og har en trapp som leder opp dit. Så taket tjener på mange måter som en balkong i Midtøsten. Og ofte

kunne man gå opp dit for å komme bort fra den vanlige aktivitet ellers i huset.) Når så Peter var kommet inn i bønn, begynte han å bli ganske sulten. Han kunne godt ha begynt å spise, men maten var enda ikke ferdig. Så mens han ventet på at maten skulle bli ferdig, kom han inn i en transe, eller visjon. Han så himmelen åpen og en stor duk dale ned. Den ble senket ned etter de fire hjørner. I denne duken var det alle slags firføtt og krypende dyr som lever på jorden, og alle slags himmelens fugler. Og mens Peter så på dette synet hørte han en røst som sa ”Peter! Slakt og et! Men Peter sa: Ingenlunde Herre! Aldri har jeg ett noe vanhellig eller urent.” Da talte røsten til ham igjen og sa: ”Det som Gud har rensset, det må ikke du gjøre urent” Gud gav ham denne visjonen tre ganger, men Peter var enda ikke sikker på hva dette skulle bety. Og mens han grunnet på dette, kom de tre menn som Kornelius hadde sent til porten, etter at de hadde spurt seg frem til Simons hus. Ånden talte da til Peter at han skulle gå med dem uten å tvile. Peter hørte på den historie disse hadde å fortelle om Kornelius visjon, og om Engelens instruks. Tre dager senere, 10 mil lengere nord, kommer Peter og de andre til slutt til Hedningenes hus. Straks forteller Kornelius om sin visjon til Peter, og når han var ferdig begynner Peter sin forkynnelse med å si: ”Jeg skjønner i sannhet at Gud ikke gjør forskjell på folk; men blant ethvert folkeslag tar han imot den som frykter ham og gjør rettferdighet.

Det ord som han sendte ut til Israels barn, idet han i evangeliet forkynte fred ved Jesus Kristus – Han er alles Herre. Det ord kjenner I, det som utgikk over hele Judea etter å ha tatt sin begynnelse fra Galilea etter den dåp som Johannes forkynte – hvorledes Gud salvet Jesus fra Nasaret med den hellige Ånd og kraft, han som gikk omkring og gjorde vel og helbredet alle som var overveldet av djevelen, fordi Gud var med ham.” Ser dere hva Peter gjorde, han gjorde det eneste han kunne gjøre. Han begynte å forkynne Kristus for dem. Det var hva han hadde gjort på hvert eneste sted hvor en dør hadde åpnet seg. Og det var også nøyaktig hva Gud ønsket han skulle gjøre. For det er ikke noe annet navn gitt under himmelen, blant mennesker, ved hvilket vi kan bli frelst. Det skjer bare ved den Herre Jesus Kristus. Gud behøvde ikke å fortelle Peter hva han skulle si til dette folket. Det kom bare naturlig. Han ga et vitnesbyrd om det som han hadde sett og hørt, men han stanset ikke der. Selv om han ikke kunne ha noen ide om at disse menneskene som hørte på ham snart skulle begynne å oppføre seg litt merkelig, så hadde han ikke

vanskeligheter med å se at det de mottok, var den samme opplevelsen som han selv og de andre hadde mottatt på Pinsefestens dag. For de hørte dem tale med tunger og lovprise Gud. Jeg vil dere gjerne skal lese de siste versene i dette 10. kapittel, og legge merke til at ingen kom dit for legge hendene på deres hoder. Det var ingen som klappet dem i ansiktet, eller forsøkte å lære dem hvordan de skulle kunne tale med andre tunger. I våre dager er det mye rart som skjer på den fronten. Jeg blir syk av denne avdankede religiøse forfalskning som vi er vitne til i dag. Brødre og søstre det er billigsalget på Guds gaver som forferder mest. Men jeg er enda mer gledelig forundret over å se at hungrige sanne søkere er i stand til å overleve alt det tullet som foregår der ute, og presse seg vei i Guds sannhet. Du kan være forvissset om det, at det er ikke fordi noen superpredikanter klapper dem i ansiktet, eller fikk dem til å repetere noen rare setninger, at de har vissheten om den Hellige Ånd. Det er fordi Gud ser til hvert menneske hjerte, Han ser den måten de kom til ham på, og Han sørger også for å gi dem det som er ekte.

VENT PÅ GUDS ÅNDS LEDELSE.

Legg nå nøye merke til hva jeg her skal si. Vi lever i dag i en tid hvor mennesker driver billigsalg med Guds program. De har laget et eneste show ut av det. Moderne religion liker å få saker og ting frem for massemedia. De teller medlemmer, og skryter av å være størst, og hvor mange de hadde på siste søndagsskole, eller hvor mange som var frem til forbønn da og da. Disse opplysninger kan nok synes tiltrekkende på dem, men det kan jeg love deg, de har ingen virkning på Gud. For Gud hadde antallet klart for seg før verdens grunnvoll ble lagt. Hans bøker er allerede ferdigskrevet. Hvorfor skal da menneskene streve slik med å få de jordiske bøker til å se annerledes ut enn den himmelske boken? Hvorfor kan vi ikke heller la Gud motivere oss og lede oss inn i hans planer? Hvorfor må vi absolutt tro at vi kan hjelpe Gud? Jeg hører mennesker til tider i sin frustrasjon og nervøsitet si, ”Å, men vi må jo hjelpe Gud, ellers kan jo den eller den gå fortapt.” Venner vi behøver ikke å føle slik. Alt vi trenger er å legge oss helt i Guds hender, og la han dirigere oss. Det vil sikkert være tider da Gud vil bruke ditt vitnesbyrd for å tiltrekke seg noens oppmerksomhet, men det vil komme til å skje på et tidspunkt som han har bestemt at det skal ha sin effekt.

Jesus sa, at ingen kan komme til meg uten at Faderen drager ham. Det betyr enkelt at ingen kan komme til noen forståelse av ordet uten at ånden inspirerer ham først. La meg lese noen vers fra Romerbrevet, 10:13-17, ”For hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst. Hvorledes kan de da påkalle den som de ikke tror på? Og hvorledes kan de tro det de ikke har hørt? Og hvorledes kan de høre uten at det er noen som forkynner? Og hvorledes kan de forkynne uten at de er blitt utsendt? Som skrevet er: Hvor fagre deres føtter er som forkynner fred, som bærer godt budskap! Men ikke alle var lydige mot evangeliet. For Esaias sier: Herre! Hvem trodde vel det han hørte av oss? Så kommer da troen av forkynnelsen, og forkynnelsen ved Kristi ord;” Det vil ikke gagne deg noen ting å forsøke å vitne for, eller nesten brette armen på en person som ikke Guds ånd har arbeidet på med sin overbevisende Ånd. Med andre ord, du må være ledet av Gud i det du gjør for ham, ellers vil det hele være forgjeves. Tenk bare dersom Peter nå plutselig følte at han nå måtte gjøre noe for Gud, og så stikke en tur ned til Kornelius hus, før Gud i det hele tatt hadde talt til ham og Kornelius i en visjon. Tror du da at resultatet vill blitt det samme? Jeg kan forsikre deg at det ikke ville blitt det samme.

Når Gud virker på begge sider av en sak, da vil evangeliet gi mat til den hungrige sjel. Slik var det den gang da Peter talte til disse Italienerne, en gruppe hedninger. Deres sjel fikk virkelig mat, og de åt alt det Peter talte til dem. Men tror du det ville ha gitt samme resultat dersom Peter hadde reist ned til dem og lært dem hvordan de skulle tenne avlats lys, eller menighetsutflukt? Dere vet alle at slike ting vil aldri kunne hjelpe en person i åndelig nød. Men skjønner dere nå at det å dra av sted å forkynne evangeliet, uten å være sendt av Gud, er det samme, eller vi gi like lite av seg som å dra på piknik for å kose seg med kylling? Gud er ikke bare ord, det er legalisme eller ritualer. Han er heller ikke bare ånd, om dere forstår meg rett. For det er mange som bare vil ha ånd, men forkaster ordet. Slike ting vil bare ende opp i fanatisme. Det må en balansert porsjon av begge deler, Ånden og Ordet, for å danne en sann Kristen sjel.

Da Peter sto der i Kornelius hus den dagen, hadde han ikke noen egne motiver å servere. Han var ikke overivrig etter å få gjort noe for Gud. Han var der i et åndelig oppdrag fordi han var blitt beordret å følge

diss mennene uten å tvile. Jeg er sikker på at han ikke visste hva han kunne forvente seg der, og de som ventet på ham hadde nok samme følelsen. Men kan du tenke deg hvilken glede som gikk gjennom ham da han hørte dem begynne å lovprise Gud i Ånden, og tale med tunger? Det var det første tegnet han registrerte, som lot ham vite at Gud også hadde til hensikt å ta seg ut et folk blant hedningene. Han hadde jo sett det samme blant jødene på Pinsefestens dag. Da var det at Peter snudde seg mot sine andre seks brødre og sa til dem. ”Mon noen kan nekte dem vannet, så de ikke skulle bli døpt, de som har fått den Hellige Ånd likesom vi? Og han bød at de skulle døpes i Jesu Kristi navn.” Peter var ikke der for å drive kappløp med andre organisasjoner. Han ba dem ikke om penger slik at han kunne få kjøpt seg et stort møtetelt, med plass til tre tusen stoler, og store trailere til å frakte utstyret rundt med. Men slik er det blitt i det 20- århundre.

Peter var en sann Guds tjener. Det spilte ingen rolle om Peter fikk beskjed å gå til én manns hus for å forkynne, eller om han ble sendt til templet for å lære de store massene. Hans budskap var det samme uansett. Han lovpriste navnet Jesus uansett, og han gjorde intet usømmelig som kunne bringe Guds ord i vanry. Når vi følger Apostlenes gjerninger gjennom resten av boken, så kan vi se at den Apostoliske tjeneste holdt linjen i Guds ord ren og klar. Det betyr ikke at de nye kristne som kom til troen, ikke kunne vitne og oppbygge hverandre i Herren. Det betyr bare at ettersom Guds evangelium strakte seg ut blant folkene, så sørget Gud for at det var en Apostel på scenen i tjeneste slik at folket kunne få det helt riktig fra begynnelsen av.

Dette var den tid da Guds tidlig regn falt. Det var såtiden. Dersom du kjenner til jordbruket, så vil du lettere kunne forstå hva tidlig regn (vårregn) og sildig regn (høstregn) står for. Om våren når vårregnet kommer, så kan du se bonden når han drar ut på markene med planteredskapene og setter sæden i jorden. Men når høstregnet kommer, da er det tid for å dra ut på markene med en annen type redskaper. Hva du da trenger er innhøstings maskiner. Vi vet alle at man ikke høster inn med samme redskap som man sår med. Dette kan man også overføre i åndelig forstand. Men vær nå så vennlig å ikke si at Bro. Jackson fortalte dere at man ikke lengre kunne motta den Hellige Ånd. For det har jeg aldri sagt. Jeg har heller ikke sagt at det er for sent å bli frelst nå. Så

lenge som Jesus er på nådestolen, så kan den oppriktige sjel som søker frelse, enda omvende seg å bli frelst. Men den primære oppgave i denne høsttiden er selve innhøstingen.

ATSKILLELSE OG SAMMENBINDING AV UGRESS.

Når vi ser på kirkeverdenen som et hele, så lever vi nå i en atskillelsen tid. Høsttiden er kjennetegnet også med atskillelse. Vi kan bare ta for oss ugresset. Det skal ingen forkynnelse til for å skape ugress. Uggresset er allerede til stede. Ingen behøvde heller å forkynne for å lage ugress i den andre menighetstid. Djevelen brakte kun inn en tilstand og sådde ugresset rett der. Det er levevilkårene som selv produserer ugresset. Du kan merke deg det i Matt 13:24- 30, at når tjenerne spurte husbonden om de skulle gå ut å plukke åkeren ren for ugress, så sa han, nei ikke det, for da kan dere også komme i skade for å renske ut hveten også. Det er grunnen til at vi har hatt ugress i menigheten i snart 1800 år nå. Men nå lever vi i en tid da ugresset blir sammenbundet og skal brennes. Da skal den gode hvete bli samlet i sin lade. Dette må dere overføre på en åndelig måte, ellers vil bildet miste sin verdi for dere. Ute i de kirkelige organisasjoner ser vi i klare trekk hvordan man nå bindes i sammen. Det er gjensyn og gjenvissiter mellom de forskjellige organisasjoner. Det store emnet er at kjærligheten skal binde dem sammen. Guds lære har ingen verdi lengre blant dem. Ingen av dem vil forkynne noe som kan støtte den andre organisasjon i deres syn, når de besøker hverandre. De er virkelig oppriktige, men det er allikevel et tegn på hvordan Guds engler bunter dem i sammen for snart å brennes. Det er grunnen til at ingen av dem kunne akseptere den syvende menighetstids budbærer, (en profet til vår tid). Han ville ikke gå på kompromiss med dem for å få deres ledere som venner. Når han kom på scenen med det utfrielsesbudskap Gud hadde gitt ham, så gikk det over hele denne verden, men Guds ånd forkynte samtidig at det var gått en død over alle disse systemene. Og når Guds ånd forlot organisasjonene, kom djevelen inn og overtok. De kan fremdeles føle en ånd i deres midte, men de er ikke i stand til å registrere at denne ånden kommer fra en annen kilde.

Jeg håper ikke dere misforstår meg. Jeg går ikke imot det enkelte individ, for de kan enda være lurt av denne snare, og ikke vite det. Jeg derimot taler om selve systemet. Guds ånd har forlatt systemet. Den

eneste måten man da kan finne Guds ånd i disse rekker blant organisasjonene, er når Gud tar for seg enkeltindivider her og der. Gud vil tale til individer blant disse rekker, som er ærlige og hungrige etter sannhet, og han vil ikke forlate dem der ute i systemene. Har han begynt et verk i dem (ikke systemene men personene) så vil også han fullende det i deres liv.

APOSTLENE GAV INSTRUKSER TIL DISIPLENE.

Ved hvert tilfelle i Bibelen, hvor Gud går fra en plan eller situasjon, og over i en annen, kan vi se at den Apostoliske tjeneste er til stede for å holde linjen klar i ordet. Vi har nå gått gjennom Pinsefesten dag, tiden i Samaria, og videre ned til Kornelius hus. Peter var her selve lyskasteren for folket. Men nå går vi over til Ap.gj.19, hvor en annen man begynner å fungere i denne tjenesten. Vi mener da Apostelen Paulus. Ca, 20. år tidligere hadde han gjort alt som sto i sin makt for å forfølge de Kristne. Nå ser vi ham, etter at Gud hadde slått ham ned utenfor Damaskus. Han er nå fylt med den Hellige Ånd, og blitt opplært av Ånden ute i den arabiske ørkenen. Det tok sin tid før Paulus var i stand til å opparbeide noen tillit blant sine brødre. Han hadde jo gått lengre enn de fleste i sitt begjær etter å bekjempe de kristne. Og selv på veien til Damaskus, da Gud møtte ham, var han på vei for å føre de troende i fengsel. Men nå, når vi henter vår beretning i Ap.gj.19, har han hatt tid til å bevise seg selv som en Guds Apostel, og enda fått støtte fra de andre apostlene.

Dere forstår ut fra de skriftsteder som er nevnt om Paulus, at han aldri hadde vandret sammen med Jesus. Så han hadde ikke fått sitt forstand på skriftene ut fra den naturlige vandring slik som de andre Apostlene hadde det. Men når du tar for deg hans tjeneste her i Efesos, så forstår du at hans åpenbaring er nøyaktig lik den Peter hadde. Han kommer til Efesos, og finner 12. menn. Disse var kommet til troen under Apollos`forkynnelse, og det før Priska og Akvilas hadde kommet i kontakt med Apollos, for de la Guds ord nøyere ut for ham. Merk dere det første spørsmålet han stilte dem. ”Fikk I den Hellige Ånd da I kom til troen?” Ap.gj.19:2. ”Vi har ikke engang hørt om den Hellige Ånd er kommet”. Merk dere så Paulus` neste spørsmål. ”Med hvilken dåp ble I da døpt med?” Han visste at dersom de var blitt døpt rett så måtte de også ha hørt om den Hellige Ånd, for det var en del av forkynnelsen av

evangeliet. ”De sa: Med Johannes` dåp. Da sa Paulus: Johannes, han døpte med omvendelses dåp, i det han sa til folket at de skulle tro på den som kom etter ham, det er på Jesus. (Denne Apostel forsøkte ikke å ta fra dem det de allerede hadde, han viste dem bare at de trengte å legge til en opplevelse for å få alt komplett.) ”Da de hørte dette, lot de seg døpe til den Herre Jesus navn og da Paulus la hendene på dem, kom den Hellige Ånd over dem, og de talte med tunger og profetiske ord.” Disse skriftsmessige gullkorn, hvor Gud deler seg med de forskjellige personer, skulle være nok til å overbevise enhver at, når en person går gjennom den rette døren, så mottar man den samme opplevelsen som alle andre, som har funnet denne åpenbarelsens dør. Der ute i den karismatiske verden vil de døpe deg i hva enn for formular du måtte ønske deg å bli døpt i. De sier at formularet betyr ingenting. Andre sier endog at man ikke behøver å være døpt i det hele tatt. Jeg skulle gjerne ha hørt dem si det til Apostelen Paulus. Tenk deg hvilken fanatiker, ville de nok si da. Når han var ferdig med å si det som lå ham på hjertet, så ville du vite hva det var å tro med hver eneste fiber som bodde i din kropp. Det er sant at de mennesker som bruker navnet Jesus så løssluppet, gjerne vil kalle oss fanatikere, men det er ikke hva Bibelen kaller oss.

Gjennom Bibelens blader finner du oss kalt for troende, og disse andre er i Bibelens fremstilt som dem som ikke vil adlyde sannheten, og det blir kalt slangens sed, eller ormeyngel. Hva var det du sa bro. Jackson? Jeg har nemlig aldri lest i Bibelen at noen er blitt kalt slangens sed? Nei det er nok fordi du aldri har latt Gud åpne opp din forståelse for Guds ord. Du har enda ikke forstått hva som skjedde i Edens Have, der i begynnelsen. Så lenge du tror at Adam og Eva åt et eple og førte synd over seg og menneskeheten, så vil du aldri forstå det faktum at ut fra denne haven er det sprunget ut to slags sed, og slik har det vært siden den gang. Men det er et emne som vi har tatt for oss i andre budskap tidligere. (Du kan finne det i Nr. 2. av vårt hefte ”Striden”. Men la oss nå gå tilbake til vårt emne her.) De karismatiske mennesker vil gå på kompromiss med hva det måtte være, bare de får enighet mellom det de kaller brødrene. De ønsker en verdslig lyskaster over sin virksomhet. De ønsker samfunn med alle grupper, over alt, samme hva de tror, men det er jo skriftsmessig umulig. I Joh.4:24, leser vi at ”Gud er én Ånd, og de

som vil tilbede Ham, må tilbede i Ånd og sannhet” Med andre ord, dersom det ikke er tilbedelse i sannhet, så kan du ikke tilbe Gud.

Jeg hører ofte mennesker si, ”Det spiller ikke noen rolle hvordan vi er døpt, bare intensjonene er riktige.” Apostelen Paulus gikk ikke god for en slik forklaring. Disse 12 brødrene hadde gjort alt de kunne gjøre, men Paulus sa at det var mer som måtte gjøres. Dette sier jeg for å fange din oppmerksomhet. Alt det du holder deg til som ikke kan måle seg med en sann åpenbaring av skriften, er bare ren menneskelig resonnering. Gud vil ikke akseptere det. Og det er grunnen til at vi har en Apostolisk tjeneste. Den skal holde i trådene, og holde veien ren. Det finnes mennesker i alle forsamlinger som vil ta den minste replikk som måtte falle, og løpe av sted med det. Det spiller ingen rolle om det er sannhet eller en opplevelse de hadde hatt etter en eller annen bønnestund. Og dersom personen ikke vet hvordan man skal eksaminere opplevelsen med Guds ord, så vil de sikkert tro at alt var fra Gud. Og du kan være sikker, det er alltid dem som vil ta slike ting opp å spre det videre som et ”Så sier Herren”, selv om det går på tvers av Guds ord. Jeg håper ikke du misforstår meg. Det er tider da Gud vil bruke slike ting for å blåse ut dem som ikke har noen kjærlighet til sannheten. Men hver forsamling som er etablert av Gud, vil ha tilgang til den Apostoliske tjeneste, akkurat som de hadde det i den første menighetstid. Gud lar ikke sitt folk være uten noen som de kan vende seg til, så de kan få svar på sine spørsmål. Det var situasjoner som oppstod i de forskjellige forsamlinger i den første menighetstid, som har gitt oss muligheten til å lese Bibelen slik vi har den i dag. Selv om mange av de brev som Paulus skrev til de forskjellige menigheter, var oppmuntringer og formaninger i hovedsak, så er det også andre brev som var direkte svar på spørsmål om forskjellige ting som foregikk i menigheten. Og det var en av de primære ting som den Apostoliske tjeneste var der for. Der er tider da den lokale menighet fra tid til annen må se seg om etter hjelp, så diskusjonsemner kan bli satt på sin rette plass. Og her er en Apostels tjeneste nødvendig.

DU KOMMER TIL Å FØLGE ETTER NOEN.

Dersom Gud har Apostler i sin menighet i dag, (og vi vet han har det for Bibelen sier så) så har Han også bestemt at de skal bli gjenkjent som det av de troende i denne tid. Det betyr ikke at en mann med en slik

tjeneste er noe bedre enn andre tjenere. Det er en sjalusiens Ånd som griper om seg blant så mange i dag, og især blant dem som kaller seg forkynnere. Det gjør at de ringeakter den mann som Gud taler til. Brødre og søstre; jeg må si det slik, det er på tide at dere tar dere i vare, for dette er Guds ordinerte vei å fullkommengjøre sin menighet på. Du kommer på en eller annen måte til å ende opp med å følge etter en mann i alle fall. Det er opp til deg selv hvem som skal være verdiskaper for din sjel. Måtte det være en som leder deg på de evige stier i sann Hellighet. De menn som oppfyller disse Bibelske tjenester, gjør det ikke fordi de selv har valgt det. De gjør det kun fordi Gud har ført tilstander frem på deres vei, slik at de nå er kommet i den posisjon Han ville det. Tenk bare på de midler Gud tok i bruk for å få Saulus fra Tarsus i tale, på veien til Damaskus. Og skjedde det før Paulus i det hele tatt var kommet i rett forhold til Gud. Men Gud hadde i hensikt å få Paulus til å fullføre det kall han var kalt med. Du vil kanskje spørre når Gud i det hele tatt kalte ham til Apostel? Jeg skal la Bibelen tale for deg her.

GUDS SUVERENITET DEMONSTRERT.

Når vi leser om Paulus` omvendelse i Ap.gj.9, så begynner vi å forstå litt om Guds suverenitet. For Paulus var jo på vei til Damaskus for å fengsle de kristne, men Herren kom til ham i et stort lys. Når da Paulus falt til marken, på grunn av lyset, hørte han en stemme som sa; ”Saul, Saul, hvorfor forfølger du meg? Og han sa, hvem er du Herre? Og Herren sa, jeg er Jesus, Han som du forfølger: Det blir hardt for deg å stampe mot brodden, Jeg sa da, hva skal jeg gjøre Herre? Og Herren sa til meg stå opp å gå inn i Damaskus! Der skal bli talt til deg om alt det som du er bestemt til å gjøre.” Begynner dere å forstå nå, intet av dette kommer som en overraskelse på Gud. Han gjennomfører bare en plan, som han formet i sitt sinn før han skapte Adam. Paulus` omvendelse var ingen ulykke. Det var en forutbestemt Guds plan. Paulus sto da opp og åpnet sine øyne, men skjønnte at han var blitt blind på grunn av synet. De mennene som var sammen med ham ledet ham da ved hånden inn til byen, og der var han i faste og bønn i tre dager før han igjen hørte noe mer fra Gud. I mellomtiden talte Gud til en annen disippel ved navn Ananias, i en visjon, om Paulus. Herren sa til Ananias; ”Stå opp og gå bort til den gate som kalles den rette, og spør etter Judas` hus etter en som heter Saulus, fra Tarsus! For se han beder, og han har i et syn sett

en mann, ved navn Ananias, som kom inn til ham og la hånden på ham for at han skulle få sitt syn igjen.”

Vi kan se gjennom Bibelen at Gud alltid har brukt drømmer og syner for å komme i kontakt med sine tjenere, og informere dem om veien mange ganger, for å vise dem hva som lå foran dem. I denne beretningen ser vi at Gud talte til både Saulus og Ananias i en visjon. Der instruerte han dem om det neste de skulle foreta seg. Ananias hadde selvfølgelig hørt om denne mannen, hvordan han hadde gått frem i sin iver få å fange og likvidere de kristne. Det hadde skapt uro og bekymring i landskapet der omkring. Det var også grunnen til at Ananias svarte Gud på den måten han gjorde det. Det var nesten som han spurte Gud om han visste hva han nå gjorde. Ap.gj.9:11-14. ”Herre! Jeg har hørt av mange om denne mann hvor meget ondt han har gjort mot dine hellige i Jerusalem, og her har han makt fra yppersteprestene til å binde alle dem som påkaller ditt navn.” Ananias svarte Gud ut fra det han hadde hørt om denne mannen. Jeg er redd for at vi kristne i dag mange ganger har det på samme måte.

Vi har så lett for å glemme hva vi egentlig er kommet fra selv. Hvor ville vi ha vært uten Guds nåde. Gud kan jo ta den mest beryktede synder å rense ham og sette ham i stand. Han glemmer synden og kommer den aldri mer i hu. Fra det øyeblikket ser ikke Gud synden mer, for den Herre Jesu Kristi blod dekker over det hele. Men vi som mennesker, har en tendens til å se mennesker i det lys vi tidligere kjente dem i. Det er ekstrem konservatisme. Men på den andre side kan man også finne mennesker som går over i den andre ekstreme tanke, nemlig liberalisme. De kan ta et menneske som har falt i det dypeste hull, og sette ham opp som den største åndelige leder, bare fordi de har hørt ham tale i tunger, eller danset i ånden. La meg si dere med én gang, det ligger mye mer i åndelig lederskap enn det. Hver eneste åndelige opplevelse man har hatt eller har, må kunne bestå sin prøve når forfølgelsens ild, og vannærens bitre galle blir kastet over en. Det er sant at intet er umulig for Gud, men jeg fastholder meget klart at Gud ikke går inn i de harde kriminelle rekker, eller til de dypest moralsk falne mennesker for å hente de åndelige ledere som han skal bruke. Du vil kanskje da si, ”men Paulus var jo en morder?” jeg må fortsatt si, han var ingen kriminell. Han gjorde ikke disse ting av lyst til det onde. Han hadde heller ikke

selvisk motiv bak det han gjorde. Han trodde han gjorde Gud en tjeneste ved å drepe de Kristne. Han hold dem for å være kjettere. Etter sin egen mening var han en overgitt Herrens tjener.

La oss avslutte versene her i kap.9, vers 15-18, for så å gå over i kap.26, for her finner vi hva Herren svarte Ananias. ”Men Herren sa til ham: Gå av sted for han er meg et utvalgt redskap til å bære mitt navn frem både for hedninger og konger og for Israels barn; for jeg vil vise ham hvor meget han skal lide for mitt navns skyld. Så gikk Ananias av sted og kom inn i huset og la hendene på ham og sa: Saul bror! Herren har sendt meg, Jesus, han som åpenbarte seg for deg på veien hvor du kom, for at du skal få ditt syn igjen og bli fylt med den Hellige Ånd. Og straks falt det likesom skjell fra hans øyne, og han fikk sitt syn igjen, og han sto opp og ble døpt,” Vel jeg tror det skulle være nok til å vise det poenget jeg vil frem til her. Merk dere bare rekkefølgen av det som skjedde her. Først ser vi at Saulus hadde en nidkjærhet for Gud. Han forsøkte å tjene Gud uten å vite hva Gud ville han skulle gjøre. Senere ser vi at Gud, for å få hans oppmerksomhet rettet mot Ham, slår ham til marken. Man kan alltid lettere se opp når man ligger flat på bakken. Du er vel enig med meg at Saulus ble slått til jorden? Jeg sa jo dette bare for å fange din oppmerksomhet. Når Saulus var slått til jorden kunne Gud lettere komme i kontakt med ham. Det er grunnen til at så mange mennesker ender opp på sykehus eller må se døden i øynene før de våkner opp i sin sløve ånd og begynner å søke Gud. Gud har bare tillatt noe å hende på deres vei slik at han kan lettere komme i kontakt med dem.

La oss også merke oss Saulus` ord, etter at Gud hadde fått kontakt med ham. ”HERRE, HVA VIL DU AT JEG SKAL GJØRE?” Forstår dere? Gud fortalte ham ikke om alt dem som lå foran ham. Han pekte bare ut retningen. Gud hadde sine menneskelige instrumenter der borte i Damaskus også. Han skulle bruke dem for å instruere veien videre, når han først hadde fått Saulus` oppmerksomhet. Derfor sa Herren bare, ”Stå opp og gå inn i byen, så skal det bli deg sagt hva du har å gjøre!” Det neste jeg vil du skal se her er, at Saulus gjorde det Herren befalte ham. Han dro inn i byen, han fastet og ba til han hørte fra Gud igjen. Hvis han skulle ha vært slik mange av de predikanter jeg har møtt i våre dager er, så ville han sikker ha sagt. ”Jeg kan ikke forstå hvorfor jeg skulle

behøve å gå inn i denne byen, jeg kan jo ikke engang se. Jeg tror jeg finner meg en behagelig plass her hvor jeg er, og venter til Herren igjen kommer og taler til meg. Tror du han ville ha hørt fra Gud dersom han hadde hatt en slik holdning? Gud kunne ha brakt et jordskjelv for å få ham ned fra sin lune plass, men han hadde ikke sendt Ananias ut dit for å legge sine hender på ham. Bare se deg litt om, og se om du ikke finner den samme holdning rådende blant mange i dag også. Kanskje er du en av dem? Du sier kanskje; ”Jeg vet at Bibelen sier at man skal la seg døpe i den Herre Jesus Kristi navn, men min gamle bestemor var også en god kristen, og hun ble aldri døpt på denne måten. Og det som var godt nok for henne, er også godt nok for meg.” La meg fortelle dere; Der er mennesker i helvete i dag som har brukt de samme ordene. Gud krever fullstendig lydighet, Han godtar ikke noen erstatninger. Det neste jeg vil du skal se er, at Ananias, det menneskelige instrument, gjorde det Gud befalte ham å gjøre. Når man kommer i den situasjon at alle gjør det de er befalt av Gud å gjøre, så vokser Herrens velbehag frem, det vil fortrylle og glede ditt hjerte.

EKTE LYDIGHET VIL, FREMSKAFFE FORFØLGELSER.

Like etter å ha mottatt den Hellige Ånd, og gått i dåpens grav, tok Saul mat til seg og ble styrket. Etter å ha vært noen dager sammen med de hellige i Damaskus, dro han bort til synagogene og begynte å forkynne at Jesus Kristus sannelig var Guds Sønn. Folket som hørte ham ble forskrekket og sa; er ikke dette han som i Jerusalem utryddet alle dem som påkaller dette navne? De likte hva de hørte, men de var mistenkelige på grunn av hans fortid. Men fortellingen fortsetter med å si at han ble mer og mer styrket, og han målbandt jødene som bodde i Damaskus, i det han beviste at Jesus er Messias. Til slutt forsøkte de å drepe ham. Det er nettopp slik de religiøse hyklere reagerer i våre dager. Så lenge man holder seg inne med systemene og tradisjonene så går det bra. Man kan nesten begå mord og komme seg unna med det. Men la et menneske få en Åndelig Gudsåpenbaring, og det går ikke lenge før problemene begynner. Så lenge som Saulus drepte de Kristne så var det ingen problemer, men når han begynte å forkynne at han selv var en av dem, da ble han et potensielt offer selv. Selv disiplene i Jerusalem var redd ham, og våget til en tid ikke å ha samfunn med ham. Hvilket dilemma han var i. Først forsøkte hans tidligere sammensvorne å få has

på ham, og de han nå var én ånd med, var redd ham da de kjente hans fortid. Det hele varte til en av støttene i menigheten, Barnabas, tok seg av ham og ledet ham til dem og lot ham vitne om sine opplevelser med Gud. Da stilnet det hele av, og de sanne brødre aksepterte ham. Men Grekerne forsøkte fremdeles å drepe ham. Det førte til at brødrene tok ham til Cæsarea, og sendte ham videre til Tarsus. Med Saulus ute av området fikk de til slutt roet ned gemyttene rundt menighetene i Judea, Galilea, og Samaria.

DEN HELLIGE ÅND TALER.

Saulus` tjeneste kommer frem i Kap.13, hvor de troende i Antiokia var i faste og bønn. De ventet på Herren, og i denne perioden åpenbarte den Hellige Ånd at de skulle ta ut Saulus og Barnabas til den tjeneste han hadde kalt dem til. Dette var begynnelsen på Saulus` første misjonsreise. Fra dette kapittel av ble Saulus kalt Paulus (det betyr en som er sendt.) Det er gjennom Paulus` misjonsreiser at vi har fått den Bibel vi i dag har. Paulus hadde ikke noe Nye Testamente med seg når han var på sine reiser. Han var den som skrev det meste av det, eller fikk det gjort. Den Bibel han hadde med seg, var det Gamle Testamentets bokruller med loven og profetene. Men hvor han enn vandret fant de ham troverdig i tråd med de gamle skrifter. Han holdt ordets linje klar. Han kunne nok bøye av for en litt svakere broder i troen, for ikke å bli noen snublesten for ham. Men han ville ikke gå på kompromiss med den åpenbaring han hadde fått i ordet. Han var så sikker på at hans åpenbaring var rett, at han sa til Galaterne, om han eller en engel fra himmelen skulle komme med et annet evangelium enn det han allerede hadde forkynt dem, den være forbannet. Han var så sikker på at det han trodde var rett at han enda repeterte det igjen; ” Om jeg eller en annen engel forkynner dere et annet evangelium enn det jeg allerede har forkynt, han være forbannet.” Du kan lese disse brev og evangelier om og om igjen, og du vil ikke kunne finne at de går imot hverandre. Alle Apostler forkynte det samme som Paulus. Og samme hvor du traff denne mannen ville du alltid få høre det samme evangeliet i samme åpenbaring. Han forkynte ikke en retning til en gruppe, og en annen retning til en annen gruppe. De fikk alle det samme evangeliet. De falske læresetninger kom ikke fra Apostlene. Menighetene ble ikke vrangkjørt av dem. Det var slike som ønsket folks oppmerksomhet, og som ville

legge til litt her og litt der, som sakte men sikkert begynte å forvrengte de vidunderlige sannheter. Og på denne måte var djevelen i stand til å så sin antikristelige lære.

EN ADVARSEL TIL MENIGHETEN.

La oss lese noen få vers av Ap.gj.20. Disse ord talte Paulus til de hellige i Efesos, hvor han så trofast hadde tjent i flere år. Det var ut fra vekkelsen i Efesos at så mange andre menigheter hadde fått sin start. Paulus hadde kalt de eldste fra Efesos sammen til en avskjedstale, på veien fra Makedonia til Asia. Han forteller dem der hvordan han trofast hadde tjent dem dag og natt, under tårer med all ydmykhet og prøvelser som han måtte utstå av jødene. Han hadde ikke holdt noe tilbake som kunne være dem til gagn. Han fortalte dem om sin tjeneste og at han nå var på vei til Jerusalem, og visste ikke hva som skulle vente ham der. Han visste bare at han var bundet av ånden til å reise dit. Den Hellige Ånd hadde fortalt i by etter by at bånd og trengsler ventet ham, men i vers 24 forteller han; ” Men for meg selv akter jeg ikke mitt liv et ord verdt, når jeg bare kan fullende mitt løp og den tjeneste som jeg fikk av den Herre Jesus: å vitne om Guds nådes evangelium. Og nu, se, jeg vet at I aldri mer skal se mitt åsyn, alle I som jeg gikk omkring iblant og forkynte riket. Derfor vitner jeg for eder på denne dag at jeg er ren for alles blod; for jeg holdt ikke noe tilbake, men forkynte eder hele Guds råd. (men hør her på hans råd og advarsler) Så gi da akt på eder selv, og på hele den hjord som den Hellige Ånd satte eder til tilsynsmenn i, for å vokte Guds menighet, som han vant seg ved sitt eget blod! (hvordan kan treenighets lærerne få flere enn en Gud ut av dette.) Jeg vet at etter min bortgang skal det komme glupende ulver inn blant eder, som ikke skåner hjorden; ja blant eder selv skal det fremstå menn som fører forvent tale for å lokke disipler etter seg. Våk derfor, og kom i hu at jeg i tre år ikke holdt opp, verken natt eller dag, å formane hver eneste én med tårer!”

Selv om han hadde advart dem i tre år om det som skulle komme, så bruker han igjen denne stunden til atter å advare dem for siste gang. Hans ord her forteller bare at han holdt den samme linje i Guds ord, så lenge han var sammen med dem. Det er grunnen til at han sa; **ETTER MEG SKAL DET KOMME GLUPENDE ULVER INN BLANT EDER, SOM IKKE SKÅNER HJORDEN.** Han sa at de skulle oppstå ut av

deres egne rekker. Det er grunnen til at jeg sa tidligere, man trenger ikke å forkynne for å skape ugress, det er der hele tiden. De er der allerede, de venter bare på den rette anledning til å manifestere seg. Det ville ikke ha ført frem for dem å prøve seg mens Apostlene var der på scenen, de ventet bare til de reiste. Jeg sa tidligere at vi også skulle vende oss til kap. 26. Der ville jeg bare vise dere den kompromissløse holdning som Paulus hadde til Guds ord. Det var ved slutten av Paulus` tjeneste som fri mann, om vi da kan si det slik. Det er et utdrag av hans forsvarstale til kong Agrippa, etter hans arrestasjon i Jerusalem. Han begynte først å fortelle om sitt liv som Fariseer, og hvordan han forfulgte de kristne. Så vender han seg til opplevelsen på veien til Damaskus, og forteller hele den historien. Som han sa det til de hellige i Efesos, så holdt han intet tilbake, for det var noe i Paulus` hjerte som gjorde at han ikke kunne annet enn stå for Guds ord. Når Gud sa til Annanias, ”jeg vil vise ham hvor meget han skal lide for mitt navns skyld” så kjente Gud Paulus` trofaste holdning. Så han først sannheten, så ville han elske den og kjempe for den til sin død.

GUDS LEDELSE I MITT LIV.

Brødre og søstre, jeg har nå forsøkt å gå inn i skriftene på en slik måte, at det kunne fortelle deg hva en Apostels tjeneste er, og hvorfor den er så viktig for Kristi menighet. På denne måte skulle du ikke få så store vanskeligheter med å gjenkjenne den samme tjeneste her i endetiden. Jeg er sikker på at jeg ikke ville ha følt det slik jeg gjør det, dersom ikke Gud hadde arbeidet på meg i mange år nå. Fra tid til annen har jeg fortalt om de opplevelser og drømmer som har kommet til meg, som har ført til at jeg har forflyttet meg videre i den tjeneste som er lagt frem for meg. En ting er sikkert, Gud har lagt noe i mitt hjerte som ikke har ledet meg i samme trend som de forskjellige religiøse retninger har tatt. Helt siden den dagen jeg forstod at Gud har sendt sin Elias` Ånd for endetiden, Malakias 4:5-6b, så har mitt liv hatt en annen utvikling.

Og det er på grunn av den måten Gud har ledet meg, gjennom de år etter at Bro. William Branham døde, at jeg er sikker på at det er en tjeneste for meg å gjennomføre. Vi har sett de fleste forkynnere som satt under endetidens profets tjeneste, hvordan de har tatt dette budskapet, som skulle vende oss tilbake til Guds ord, men i stedet for det har de

heller tatt sitater fra denne mannens forkynnelse, og bygget seg sin egen forkynnelse og sitt eget rike. Gud har ikke tillatt meg å gjøre det, og jeg har heller ikke hatt i hensikt å forkynne med det for øye. De Apostler som satt under Jesu forkynnelse, for ikke rundt etter hans død og forsøkte å sitere ord for ord det Jesus hadde sagt. De tok den åpenbaring av Guds ord de hadde mottatt, etter å ha vandret med Jesus i nesten 3 ½ år, og forkynte denne åpenbaringen med sine egne ord. Slik vil også den femfoldige tjeneste gjøre det i våre dager, når den gjør seg kjent for Kristi menighet. De vil ikke fly rundt å sitere ordrett(for sitatets skyld) hva bro. Branham har sagt. Men de vil ta den samme gamle boken som bro. Branham forkynte fra, og stå foran Guds sanne menighet og si; SÅ SIER GUDS ORD.

HVA SKULLE DA ELIAS GJØRE?

Jeg har sagt det før og jeg vil si det igjen, jeg vil ikke forsøke å ta noe bort fra Broder Branham, for jeg tror at han var den syvende menighetstids budbærer, endetidens Elias` ånd, som det står om i Malakias 4: 5-6. Men når det er sagt, er det også på tide for noen å begripe hva egentlig Elias`ånd skulle gjøre. Han skulle vende barnas hjerter tilbake til deres fedre. Forståelsen av det kan kun bli at endetidens troende menighet skal vende tilbake til det Nye Testamentets Apostoliske fedre. Med andre ord å bli ført tilbake til de Apostlers tjeneste, lære og åpenbarelse, som rådet i den første menighet på Pinsefestens dag da menigheten hadde sin fødsel. Det er grunnen til at jeg aldri kunne innføre ”Chuch order” i min menighet. Jeg vil se det slik den første menighet hadde det.

Dersom vi tror at Bro. Branhams tjeneste var å føre oss tilbake til Guds ord, så la oss da begynne å leve som et folk som er ført tilbake til sannheten. Kast fra dere disse dåraktige tingene som har plaget denne bevegelsen i over 20 år. Begynn å innse at Gud har en levende tjeneste i dag på scenen. Han kommer aldri til å oppvekke Bro. Branham fra de døde, slik at han kan reise rundt å fullkommengjøre Jesus Kristi brud. Det er å gå mot Guds eget ord. Hans tjeneste var å få oss til å slutte å tenke slik. Bibelen sier i Efeserbrevet 4:11-14, at ”Han gav oss noen til Apostler, noen til profeter, noen til evangelister, noen til hyrder og lærere, for at de hellige kunne bli fullkommengjort til tjenestegjering,

til Kristi legemets oppbyggelse, inntil vi alle når frem til enhet i tro på Guds Sønn og kjennskap til ham, til manns modenhet, til aldersmålet for Kristi fylde.” Det er dette vi ser etter.

Brødre og søstre, jeg har aldri forsøkt å gjøre meg selv til noe spesielt. Og jeg har i alle fall ikke forsøkt å ta broder Branhams plass. Det kunne aldri bli en i hans like som et sendebud til hedningene. Det finnes intet skriftsted for det. Men jeg tror jeg har et Guds kall i mitt liv, å stå for Guds ord. Og det har ført til at jeg har mistet mange dyrebare venner gjennom årene. Men for de mange av dere som kjenner til hvordan Gud har åpenbart seg for mitt liv, ønsker jeg å publisere en del av mitt vitnesbyrd i dette budskapet. Det gjør jeg med et håp om at det kunne vekke opp noen mennesker i den tid vi lever i. Kanskje vil det kunne få noen forvirrede predikanter til å forstå at det enda er noe i denne tid som det er verdt å stå for.

**MITT VITNESBYRD.
DETTE VIL KANSKJE HJELPE DEG TIL Å FORSTÅ
HVORFOR VI FORKYNNER OG PUBLISERER DISSE
ARTIKLER, SLIK VI GJØR.**

Den første drømmen jeg vil fortelle om, er den hvor jeg så bro. Branham og åpenbaringen om klippen. Mange av dere har sikkert hørt den før, men på grunn av det budskapet jeg her forkynner, vil jeg fortelle den først. Jeg gjør det lik Paulus, da han vitnet om sine visjoner, og om hendelsen som skjedde på veien til Damaskus.

ÅPENBARELSEN OM KLIPPEN – EN DRØM.

I Februar 1961, etter at bro. Branham hadde forkynt om menighetstidene i desember 1960, så jeg meg selv i en drøm, vandrende bortetter et kupert terreng. Jeg visste at jeg skulle til et bestemt punkt, og når jeg nådde frem ville det være mange mennesker der samlet fra alle kanter av landet. Dette tenkte jeg på mens jeg var på vei dit. Når jeg da nærmet meg målet, begynte jeg å merke meg at fra alle sider var det folk på samme vandring. De kom fra nord, sør, øst, og vest. Jeg kunne se meg selv gå nærmere det bestemte målet, hvor jeg visste at vi alle skulle samles. Til sist så jeg meg selv komme over det siste høydedraget, og så

ned langs en lang dal foran meg. Jeg så der en liten figur (person) stå ved siden av en klippe. Denne klippen skjøt opp av grunnen. Da jeg så personen stå der, visste jeg med en gang hvem denne mannen var. Men hele landskapet var fullt av mennesker, og det ble tettere og tettere inntil det dannet seg en sirkel rundt denne lille mannen nede i dalen. Ettersom vi alle kom nærmere ble sirkelen tettere, og så hørte jeg meg selv rope ut, i drømmen, meget høyt; ”LYTT TIL HVA HAN SIER, FOR HAN VIL IKKE ALLTID VÆRE HER.” (Merk dere at han, bro. Branham, fortalte aldri denne delen av drømmen i sitt budskap ”Sirs, is this the time? Herrer er dette tiden?)) Jeg fortsatte å gå nærmere til vi til slutt sto tett rundt ham. Så ropte jeg ut for annen gang og sa; HØR PÅ HVA HAN SIER, FOR HAN VIL IKKE ALLTID VÆRE SAMMEN MED OSS. (Du vil kunne merke deg at disse to sitatene ikke var helt like. Det første var at HAN VIL IKKE ALLTID VÆRE HER, og det andre at HAN VIL IKKE ALLTID VÆRE SAMMEN MED OSS.

Husk brødre og søstre, jeg fikk denne drømmen i Februar 1961, men holdt den for meg selv til Oktober 1962.) I drømmen, mens vi sto der, merket jeg at det på toppen av denne klippen lå et slags brekkjern eller meisel, et verktøy som de bruker i steinbrudd. Jeg visste da at den eneste som visste hvordan man skulle bruke dette verktøyet var denne lille mannen. Jeg merket meg også at på selve toppnivået av klippen var det en slags hårfin fure. Jeg skjønnte at det var et brudd i steinstrukturen rundt toppen av klippen. Jeg la også merke til, at på denne topplaten var det et inngravert felt hvor det sto, DEN ÅPENBARTE SANNHETS KLIPPE. Det sto inngravert med vakker skrift. Når da alle var kommet frem og sto å så på det hele, tok han dette brekkjernet og kjørte det inn i den lille sprekken og brøt opp toppen av klippen. Han fortsatte å arbeide med dette topplaget til han kunne løfte det hele av, og la det gli ned langs den ene siden. På denne måten åpnet han opp for nye deler ved denne klippen som aldri før hadde sett solens lys eller blitt tæret av vær og vind. Etter å ha gjort dette la han brekkjernet ved siden av topplokket, snudde seg mot folket og sa, ”HOLD DERE TIL DETTE”. Så begynte han sakte å gå bort fra denne sirkelen, i det folket trengte seg frem for å se inn i dette nye. Noe inne i meg sa; MERK DEG HAM NÅ. Jeg på en måte vendte meg sideveis så jeg kunne se ham i øyekroken, og i en profil merket jeg at han begynte å vandre vestover. Som han da vandret vestover, merket jeg at han gikk opp over høydedrag, og ned i dalfører,

og hver gang han dukket opp igjen ble silhuetten mindre og mindre. Så merket jeg at solen gikk ned i vest, og begynte å kaste lange skygger over jorden. Mens jeg sto der og iakttok silhuetten forsvinne borte i horisonten, kom det en følelse i mitt indre, jeg vil aldri se ham igjen. Så snudde jeg meg tilbake til den åpnede klippen et øyeblikk. Alle var meget opptatt med å se på det nye bruddet, men ikke lenge etterpå løftet de blikket fra klippen og begynte å se seg om etter bro. Branham. Og da de forsto at han ikke var der lengre, begynte de å spørre. **HVOR GIKK BRO. BRANHAM? HVOR ER BRO. BRANHAM? HVOR ER BRO. BRANHAM?** Da spørsmålene ble heftigere, skapte det forvirrelse i den store flokken og de begynte alle å løpe rundt i alle retninger, i det de ropte, skrek, og gråt. Og alt man kunne høre var, **Å, HVOR ER BRODER BRANHAM! HVOR ER BRODER BRANHAM! Å, BRODER BRANHAM!** Og med disse ord sprang de av sted i alle retninger. Enda mens jeg kom ut av denne drømmen, kunne jeg høre rope etter Bro. Branham. Det var som et ekko som gjenglød enda i våken tilstand. I all denne forvirrelsen ble det bare noen få av oss tilbake der ved klippen. Vi sto der sammen, skuet mot vest, og en sorgens følelse hvilte over oss da vi forsto at han var reist for aldri mer å komme tilbake til oss. Men enda kunne jeg se oss stå der rundt denne klippen.

DRØMMEN FORTALT TIL BRODER BRANHAM

Jeg fortalte ikke denne drømmen til bro. Branham før oktober 1962. Bro. Branham kom til vår menighet en kveld vi hadde bønnemøte. Vi var da enda i det gamle lokalet borte i Clarksville. Etter at Bro. Branham hadde forkynt den kvelden, og møtet var over, begynte folk å samle seg rundt ham og stille forskjellige spørsmål. Jeg ønsket å fortelle ham denne drømmen, men visste ikke hvordan jeg skulle få ham i tale uten å virke forstyrrende på de andre. Men akkurat da åpnet noen hoveddøren til lokalet og ba bro. Branham komme ut for å be for en syk person. Han snudde seg da mot meg og sa, bro. Jackson, la oss gå ut der og be for den syke. Når vi så hadde bedt, og bilen var kjørt, sto jeg der alene med bro. Branham og hans sønn Billy Paul. Jeg sa da, ”Bro. Branham, jeg har en drøm som jeg svært gjerne vil fortelle deg.” Han svarte med å si; ”Kom la oss gå og sette oss i bilen.” Og da, med Billy Paul som vitne, satt jeg der i hans stasjonsvogn, og fortalte ham drømmen. Da jeg var ferdig, sa han: ”Bro. Jackson, ingen vet dette enda, men det du sier er i

ferd med å skje rett nå. Vi har planer om å flytte vestpå. Det betyr at vi ikke lengre kommer til å bo her i dette området.” da han hadde sagt det sa han; ”Bro. Jackson, når alt dette skjer STÅ DA MED ORDET,” (det sa han mens han la Bibelen fra seg fremme på dashbordet,) ”for de kommer til å følge etter hva som helst, og lære alt mulig rart”.

I desember 1962, refererer han så til denne drømmen i budskapet ”Sirs is this the time?” Og det var bare noen få kvelder før han tar familien og reiser vestover, i det han flytter til Tucson, Arizona, i begynnelsen av 1963. I mars 1963, kommer han så tilbake og forkynner de syv segl, og dere vet alle hvor lenge han levde etter det. Nå har vi ham ikke lengre sammen med oss. Ser du nå hvorfor denne drømmen hadde de to forskjellige uttalelsene i seg? HAN VIL IKKE ALLTID VÆRE HER. Det pekte på at han kom til å flytte fra dette området. Men dette at HAN VIL IKKE ALLTID VÆRE SAMMEN MED OSS, pekte frem mot hans død. Vi kan i dag se at de fleste av dem som fulgte hans tjeneste den gang, har gjort nøyaktig det han sa de kom til å gjøre. De har reist rundt og forkynt og lært alt mulig rart. Men de vil i stedet si: Bro. Jackson, jeg tror vi heller burde forsøke å forstå hverandre, og elske hverandre, og la hver forkynner lære bort budskapet slik han ser det. Brødre, det er mulig dere vil fortolke budskapet slik, men Gud vil aldri akseptere det på denne måten. Gud sendte denne mannen med et budskap, slik at vi ved den Hellige Ånds ledelse kunne få en restaurert sannhet ut fra Guds ord.

Jeg skal aldri glemme den gang han kom tilbake og forkynte seglene, og refererte til denne drømmen, og hvordan det da var blitt oppfylt så langt, hvor oppmerksom jeg var på den delen av drømmen som sa, han vil ikke alltid være sammen med oss. Jeg er overbevist om at selve klippen i denne drømmen er det sanne åpenbarte Guds ord, selv om mange mennesker har fulgt etter en mann i stedet for å følge det Guds ord som mannen forkynte. Men fremfor alt er jeg takknemlig til Gud, at Han ga meg muligheten til å sitte under denne manns tjeneste. Videre vil jeg dere skal vite, som måtte lese denne artikkel, at jeg lojalt står bak denne manns karakter, Guds hensikt med mannens liv, hans vitnesbyrd, og det sanne kristne eksempel som han satte foran oss. Jeg står helt for den åpenbaring han brakte, for å få oss tilbake til Guds ord, slik at vi må ha våre føtter plantet på denne sikre grunnvoll, Jesus

Kristus, det sanne og levende ord. Alle disse ting har virket sammen til det gode, og gjort meg heller mer standhaftig i Guds ords sannhet. Mine kritikere vil komme å gå, men Guds ord vil bestå testen gjennom alt.

FORLØPET TIL DRØMMEN OM HESTEN.

Den neste drøm jeg vil dele med dere, har de fleste av dere også hørt før. Men jeg ønsker å ta det med i dette budskapet, fordi jeg vil bruke det som et forsvar for det jeg føler Gud har gjort meg i stand til å lære, gjennom det han har vist meg. Det er drømmen om hesten, som jeg hadde i desember 1964. Den spesielle kvelden ble jeg vekket av telefonen, jeg var gått til sengs, og det var søster Wright som ringte. Hun sa; ”bro. Junie, (for det var det de brukte å kalle meg), lille Edith har nettopp gått hjem til Herren, og hun ba spesielt om at du måtte tale i hennes begravelse.” Da jeg så gikk å la meg igjen, fortalte jeg det til min kone. Og dette med begravelsen var i seg selv oppfyllelsen av en annen drøm jeg hadde hatt 7.år tidligere i den samme måneden.

I desember 1957, da jeg tok min hustru og mine små barn og reiste til Cuba, mens vi var på denne reisen, så jeg meg selv i en drøm en natt. Jeg så Bro. Branham stå der ved siden av søster Wright, og søster Hattie Wright sto på hans andre side, og broder Branham drev der og ba for lille Edith Wright. Han løftet henne opp i bønn til Gud, og jeg sto å iakttok denne hendelsen. Mens jeg sto der, kunne jeg se at Broder Branham ba med en slik stor byrde over sin sjel. Han ba Gud å være nådig mot denne forkrøplede piken, og helbrede henne. (Hun var lenket til rullestolen hele sitt liv). Søster Wright, og den andre Hattie Wright, var de to kvinner som hele tiden hadde tatt seg av lille Edith og forsørget henne gjennom årene. Her sto de på hver sin side av broder Branham, mens jeg iakttok det hele. Men så forandret scenen seg. Det neste jeg så var at jeg gikk inn i et begravelseskapell. Jeg så en kiste borte i det ene hjørnet, og det var ingen andre der enn meg selv. Jeg så meg selv gå bort mot kisten, lokket var lukket, men det var festet et lite kort på lokket. Og der sto det, at ”Begravelse vil finne sted på det og det stedet, til den og den tid, av Rev. Raymond Jackson”. Da jeg hadde denne drømmen i desember 1957, hele syv år før det skjedde, var det jo naturlig å tenke at Bro. Branham hadde meget nære forbindelser med familien George Wright i alle år. Bro. Branham hadde selv sagt at dersom noe skulle skje

med denne piken så ville han fly verden rundt for å komme henne til hjelp. Men vet dere, Herren tok ikke søster Edith Wright hjem til seg, mens bro. Branham levde i dette området. Han ventet til Bro. Branham hadde flyttet til Arizona, og der var han i et møte som gjorde det umulig for ham å slippe fra. Søster Edith ble plutselig syk, og døde. På samme dag i måneden desember som jeg hadde hatt drømmen i 1957, gikk jeg opp til dette bagravelleskapellet, og når jeg kom inn i rommet, sto alle ting slik jeg hadde sett dem i drømmen for syv år siden. Alle detaljer var på plass.

DRØMMEN OM HESTEN.

Etter telefonsamtalen gikk jeg tilbake til sengs og samtalte med min hustru om drømmen og oppfyllelsen av den, og etter det falt jeg i søvn. Den natten hadde jeg drømmen om denne hesten. Jeg så meg selv og min kone sitte å kjøre i bilen. Vi reiste på en av de store hovedveiene. Vi var på vei til et møte, til et sted jeg ikke hadde vært før. Da var det at jeg fikk øye på en flekk oppe mot himmelen. Min kone kjørte bilen, og jeg satt ved siden av og slappet av. Jeg holdt øye med denne flekken etter som den kom nærmere mot oss, og når den kom nær nok så jeg at det var en mann som satt på en hest. Du kunne jo tenke deg hva jeg følte. Her kommer en mann ut av skyene, ridende på en hest. Du ville sikkert ha følt det samme som jeg. Ser jeg rett eller er det bare innbilning. Jeg tenkte med meg selv, jeg holder kanskje på å bli tullete, derfor snudde jeg meg unna for ikke å se.

Etter en liten stund tok jeg en ny titt, men da så jeg hesten komme mot meg i stor fart. Jeg skjønnte straks at hesten kom til å lande et eller annet sted like foran oss. Jeg skjønnte at jeg virkelig så dette klart, så sa jeg til min kone at hun skulle stanse bilen, for jeg ville se nærmere på dette fenomenet. ”Det er en mann ridende på en hest over himmelen”, sa jeg. Jeg ville ikke si mer før jeg hadde kommet meg ut av bilen. Det var nok den menneskelige følelsen som jeg satt inne med. Da bilen stanset og jeg igjen så ut, hadde hesten allerede stanset. Den var bare noen få meter foran bilen litt lengre frem på veien. Jeg gjenkjente rytteren med en gang. Han var kledd som en offisiell ranger. Jeg har sett dem der borte i vest en gang, men rytteren var ingen annen en Bro. Branham. Han satt på en stor fin hvit hest, og hesten sto slik kavaleriets hester sto.

Rytteren snudde seg halvt i salen og rettet sin finger direkte mot meg, og sa, "GJØR DEG KLAR, DET ER ET ARBEIDE FOR DEG I VENDE," og igjen løftet han hånden, pekte på meg og sa; " GJØR DEG KLAR FOR DEN TJENESTE SOM DU ER KALT TIL Å OPPFYLLE." Så, for tredje gang løftet han hånden igjen og sa denne gang, "DERSOM DU VIL TRO DISSE ORD, VIL EN MEKTIG HEST BLI GITT DEG FOR Å BÆRE DEG FREM I DET KALL DU ER KALT MED." Med disse ord drog han i tøylene og satte kursen opp mot himmelen. Jeg satt der i bilen og så på mens han red hesten like inn i solen. Etter det kom han helt ute av synet. Når jeg da snudde meg tilbake, viste det seg at det sto en likedan hest på det samme sted som den andre hadde stått. Den var helt lik den andre men den var litt mindre.

BRØDRE, DEN VAR MINDRE. Jeg vet at det er umulig for Raymond Jackson å bli større. Når mine kritikere sier at jeg forsøker å utradere eller overgå profeten, så tar de feil. Min hest var mindre. MEN BRØDRE! JEG KOMMER TIL Å RI DENNE HESTEN. Den var mindre, men jeg kunne se at den var av samme slag som jeg så Bro. Branham red på. Jeg visste at den var kommet fra samme sted, og at den var blitt trent på samme måte som den andre. Jeg merket meg at denne nye hesten var oppsaddlet, og hadde tømmer. Derfor sa jeg til min hustru; "kjære, jeg skal bare ut å prøve den litt" Jeg gikk bort til der hesten sto, satt meg i sadelen, og merket meg straks at stigbøyler og utstyret for øvrig var justert så den passet nøyaktig til meg. Jeg drog litt i tøylene, og øyeblikkelig snudde hesten nesen opp mot himmelen. Jeg studerte dette lille dyret som for så lett fremover i lufthimmelen, og jeg sa til meg selv, "DETTE DYRET LØPER DA SÅ LETT, DET SER IKKE UT SOM MIN TYNGDE HINDRER DETS FERD." Mens jeg sa disse ord merket jeg at vi steg høyere og høyere, og jo høyere vi steg jo raskere gikk det. Tanken kom da til meg, "der er ingen grenser for hvor denne hesten vil føre meg dersom jeg lar den fortsette, den vil gjøre alt det jeg befaler den." Med den tanken i mitt sinn, sa jeg til meg selv; "vel jeg er jo bare ut å en prøvetur nå, jeg må snu å dra tilbake." Jeg rørte bare forsiktig i tøylene for å angi retningen for hesten, og den snudde der oppe i skyene og førte meg rett tilbake til samme sted som vi startet vår ferd. Når jeg da hadde steget av hesten og kom tilbake til bilen, satte jeg meg inn, døren slo igjen og jeg våknet fra drømmen. Denne drømmen var noe helt uvanlig. Man ser jo ikke vanligvis folk ri på hester i himmelrommet. I

lengre tid anså jeg drømmen som intet å regne med. Tiden gikk frem til Mars 1965, da mottok jeg en telefon fra Nord Carolina, de ba meg komme til dem for en møteserie. Det var et sted jeg aldri hadde vært før. Da jeg fikk denne telefonen, tenkte jeg straks på drømmen om hesten som jeg hadde hatt og undret på om dette kunne ha noe med drømmen å gjøre. Kunne dette være begynnelsen på oppfyllelsen av drømmen? Etter å ha bedt over det, ringte jeg til disse vennene og sa at jeg ville komme, om ikke noe kom i veien.

DRØMMEN FORTALT TIL BRODER BRANHAM.

I lys av de ting som nå dukket opp, følte jeg at jeg nå ville snakke med Bro. Branham om drømmen, hovedsakelig fordi den var så spesiell og fordi han var involvert i den. Jeg ringte ham for å få en samtale med ham, og det ble arrangert et intervju søndag morgen den 1. august 1965. Den søndag morgen fortalte jeg bro. Branham denne drømmen, og min hustru var til stede. Da jeg hadde fortalt drømmen ferdig, så han på meg, og sa disse ord "Bro. Jackson, noe er i ferd med å skje, og når det skjer, vil du ha en tjeneste å utføre. Jeg vet ikke hva det er, men en ting vet jeg, HESTEN ER ORDETS KRAFT." Så tok han opp Bibelen, pekte på den og sa, "STÅ MED DETTE ORDET." Jeg sa da, "Bro. Branham, jeg vil gjøre mitt ytterste for å gjøre det." Så gjentok han hva han hadde sagt; "Bro. Jackson, noe er i ferd med å skje, jeg vet ikke hva det er, men når det skjer vil du ha en tjeneste å utføre, Bro. Jackson. STÅ MED ORDET! JEG VET HVA HESTEN BETYR, SA HAN, DET ER ORDETS KRAFT." Etter å ha hørt ham si disse ord, forlot jeg rommet, og følte en tilfredsstillelse i mitt hjerte. Når alt dette skulle begynne å skje, så ville det være på grunn av ORDETS KRAFT. Jeg visste at ordet kraft, her, ikke betydde eksplosiv, eller fremfarende. Nei, det betyr autoritet, i denne forbindelse, autoritet til å behandle Guds ord. Det var fremdeles et stort spørsmål i mine tanker, når jeg forlot møtet den dagen. Han hadde fortalt meg hva hestens betydning var, men han hadde ikke sagt hva tjenesten gikk ut på. Brødre og søstre, jeg ba og søkte Herren i den følgende tid, for jeg visste at dersom jeg hadde en tjeneste som ville stemme med skriftene. Det måtte også passe inn i den nådens tidshusholdning som vi enda lever i. Derfor begynte jeg å søke skriftene, og jeg tenkte at å ha autoritet i Guds ord, måtte være det samme som å være delaktig i den femfoldige tjeneste. Jeg tror bestemt, og har forkynt

det i min egen tjeneste, at den levende Guds menighet, (den Herre Jesu Kristi brud) vil måtte ha den femfoldige tjeneste i sin midte, før hun i det hele tatt kan bli restaurert tilbake til den standard som den første menighet hadde i Apostlenes gjerninger. Derfor vil vi finne Apostler, profeter, evangelister, hyrder og lærere i den tid vi lever i, før Herren kommer.

Jeg vil gjerne si til alle dere som leser denne artikkel. Jeg visste at det aldri kunne komme en femfoldig tjeneste frem på scenen, før noe skjedde som kunne sette menigheten i stand for en slik tjeneste. Noe måtte skje, som skulle restaurere den sanne menighet tilbake til det sanne Guds ord, som den første menighet var grunnet på. Det som da skulle skje, ville bringe den mulighet, og legge selve grunnlaget for disse tjenester, slik at de kunne ha de rette sannheter å stå for, like til slutten. I de neste uker og måneder fortsatte jeg å søke Herren om disse ting. Jeg mottok mange invitasjoner til å komme til forskjellige steder for å ha møter, og jeg aksepterte mange av dem ettersom Herren ledet meg til å gjøre det. Min avgjørelse var, på tross av all den kritikk jeg fikk, og fortsatt må møte, å gå frem i den tjeneste jeg var blitt kalt til å utføre.

BEGYNNELSEN PÅ OPPFYLLELSEN

Neste morgen, etter at jeg hadde fortalt bro. Branham om drømmen, dro jeg hjemmefra, og reiste østover til dette møtet. Jeg tenkte mens jeg reiste, at i denne drømmen, når jeg prøvde ut hesten, så hadde den også gått østover! Når jeg da reiste østover, forsto jeg at nå begynte Gud å føre denne drømmen mot oppfyllelse.

Det så ut til at fra da av, (August 1965) og ut resten av dette året, begynte de som fulgte bro. Branhams tjeneste å bli plaget av de forskjellige ville tanker og ideer, som bare Satan kunne få plantet i dem. De begynte å si at Jesus var nå reist seg fra nådestolen, og at ikke mer kunne gjøres for denne verden. Det var ingen vits i å forkynne mer, og mange av dem beskyldte meg for å gå i ring fordi jeg fortsatt å ta imot innbydelser til mennesker. Noen av dem for rundt å sa at jeg nå hadde kommet ut av Guds vilje, og at jeg bare prøvde å skape meg et navn for meg selv. Disse omstendigheter presset meg til å ta en avgjørelse, skulle jeg lytte til hva mennesker sa eller skulle jeg lytte til Guds røst. Valget

var egentlig lett å ta, for jeg hadde jo bestemt meg en god stund før dette skjedde. Jeg ville følge Gud hvor enn han måtte lede meg. Men det var resultatet av denne avgjørelsen som ble den tyngste delen for meg. Det har ført til mange brudd på fellesskapet med andre venner. Jeg har mistet mange kjære og nære venner. Men som Apostelen Paulus sa for alt lenge siden: ”Ingen av disse ting kan bevege meg så jeg ikke skulle være trofast mot Gud, for trofasthet mot Ham er det første i mitt liv.” Jeg må også si, at jeg har ingen antipatiske følelser mot de som går meg imot. Det er ingen galle i mitt hjerte på grunn av det folk må ha sagt eller gjort mot meg. Jeg lar det alt samme forbli i Guds allmektige hånd: Jeg vil heller si at jeg er takknemlig til Gud for den veien han har ledet meg på, for nå kan jeg se tilbake og vite at min tjeneste har produsert frukt for Guds rike. Jeg er i stand til å se visse mennesker stående på sannheten med den hensikt å være i rett forhold til Guds ord.

Ettersom tiden passerte, og mine motstandere ble flere og mektigere på grunn av den holdning jeg tok i skriften, ble jeg fortvilet. Det lå så tungt over meg at på høsten 1966, bestemte jeg meg for å gjøre noe som en gang for alle skulle bevise mitt standpunkt for Gud, og gi folket en mulighet til å se, og dømme for seg selv hvorfor jeg sto for det jeg fremholdt. Jeg forkynte et budskap i ”Faith Assembly, som jeg gav navnet; ”MITT FORSVAR”. Vi laget kopier av dette budskapet og sendte dem til alle de mest kjente steder vi visste om, der Bro. Branhams budskap var blitt forkynt. Jeg sendte ut disse lydbåndene, fordi de var mitt vitnesbyrd om hvorfor jeg hadde gjort og forkynt de ting jeg gjorde opp til denne tid. Jeg mottok bare noen få bemerkninger fra folk i budskapet, ja ikke engang nok til å vite hva følelser folk satt med. Etter det lot jeg det hele ligge i Guds hender, så Han kunne virke igjennom det slik Han så det nødvendig.

Jeg la meg over i Guds hender, og bestemte meg igjen for, hva enn det skulle koste, å fremholde mitt standpunkt i forkynnelsen av Guds ord. Ja heller det enn å holde meg til menneskers ideer rundt ordet og budskapet, selv om det skulle koste meg alle de vennene jeg hadde, ja alt her i livet. Jeg sa til Gud i bønn, HERRE, JEG ER IKKE UTE ETTER ET NAVN, HELLER IKKE BERØMMELSE, JEG ER BARE INTERESSERT I EN TING, Å VITE DIN VILJE FOR MITT LIV OG TJENESTE, OG Å TJENE DEG MED DET AV HELE MITT HJERTE.

Jeg visste i mitt hjerte, og hvilte fortsatt i det, ettersom jeg husket denne profets ord, (enda han aldri fortalte meg hva tjenesten skulle gå ut på) at det var en tjeneste for meg å utføre. På samme tid visste jeg at det måtte ha en skriftmessig grunnvoll. To uker hadde gått siden jeg sendte ut dette budskapet, ”MITT FORSVAR”, og da en natt hadde jeg en annen drøm.

APOSTEL – DRØM.

I denne drømmen så jeg meg selv gå til postkassen for å hente posten. Da jeg gikk tilbake til huset, merket jeg en stor konvolutt, lik de man får når det sendes offisielle dokumenter i luftpost. Når jeg kom inn i huset var jeg svært spent på hva denne konvolutten inneholdt. Jeg rev opp konvolutten og tømte innholdet, og der lå den en forkynners lisens, eller et godkjenningssdokument til tjeneste, og tanken kom til meg, hvorfor skal jeg få en slik forkynner-lisens? Jeg har bare holdt én forkynnerlisens i mine hender tidligere, og det var når jeg virket blant Metodistene. Men her får jeg altså et slikt dokument. HVEM ER DET FRA? (Det hele var så virkelig i drømmen.) Jeg kunne se at dette dokumentet var satt opp annerledes enn de man får av disse organisasjonene. (En annen ting er jeg også oppmerksom på, at mange mennesker vil ikke tro det jeg her sier, ganske enkelt fordi de ikke har blitt ledet slik i sitt eget liv på denne måten. Derfor vil de heller ikke ha noe grunnlag for å tro eller forstå det. Men allikevel, fordi jeg vet disse drømmene er sanne, så forteller jeg dem som mitt vitnesbyrd om hvordan Gud har ledet og styrt mitt liv.

Jeg har aldri bedt Gud om å gjøre slike ting.) Som jeg da studerte dette dokumentet, merket jeg at det var et innrammet området, og øynene falt ned på toppseksjonen av dokumentet som fortalte hva lisensen gjaldt. Når jeg så på skritttypen, så kunne jeg se at det hele var blitt skrevet med Bro. Branhams egen håndskrift. Han hadde brukt en inngraveringspenn, en slik som man brenner inn navn med. Mange inngraverer sine sadler på denne måten. På toppen av dokumentet var det med stor uthevet skrift inngravert ordet, ”APOSTEL.” under overskriften var det skrevet slik andre lisenser vanligvis lyder. Og her sto det. Rev. Raymond Jackson, kalt av Gud, er herved autorisert til å

forkynne evangeliet i henhold tilosv.: Alt dette var skrevet med blekk med hans egen personlige håndskrift, og han brukte de forskjellige skriftstedene til å bevise min hensikt i å forkynne evangeliet om den Herre Jesus Kristus. Nederst på dokumentet, hvor normalt presidenten eller organisasjonens leder signerer sitt dokument, kunne jeg lese signaturen. Der sto det, ”WILLIAM MARRION BRANHAM”. Jeg merket meg videre oppe i høyre hjerne hvor datoen står, som viser når dokumentet trådte i kraft, der stod det; AUGUST 1. 1965. Denne datoen venner, var den dagen jeg fortalte bro. Branham drømmen om hesten! Han hadde fortalt meg på kontoret hva hesten sto for, men han hadde ikke sagt hva tjenesten besto i.

Ca. et år senere får jeg det hele om igjen i en annen drøm, og der står datoen og hans signatur. Så denne drømmen ville vise meg skriftmessig hva for tjeneste jeg skulle gjøre.

Da jeg våknet opp fra drømmen, frydet jeg meg i mitt hjerte over denne ting, for nå visste jeg skriftmessig hvor jeg sto, hva mitt kall besto i. Og dersom jeg nå ville forbli lojal mot Gud, og ikke lytte til mennesker, så ville han se til at den tjeneste Han hadde kalt meg til, skulle tjene Hans hensikt. Jeg visste at jeg ville motta mye kritikk, opposisjon, og mange ville uten tvil forsøke å ødelegge min innflytelse. De vil jo alltid trække på en manns liv og sverte det til om det er mulig. Jeg tror jeg har en Bibelsk tjeneste, og jeg tror også den er i åndelig tråd med det skrevne Guds ord. Jeg forstår at dersom dette er skriften, så har jeg også rett til å studere dette budskap som ble brakt til denne tidsalder. Jeg har også rett til å forklare for folket hvorfor det er så mye forvirring og motsetninger blant menneskene i det store og hele, om hva denne profeten, den syvende menighetstids budbærer lærte til vår tid. På den andre side har jeg ikke rett til, verken å heve meg over, eller underkjenne en annen Herrens tjener. Jeg vet at Gud kommer til å ha noen med nok av Guds Ånd i seg, både av frimodighet og ydmykhet, til å stå i forsvar, ikke for menneskelig kjød, men for den oppstandene Jesus Kristus og det sanne åpenbarte Guds ord!

Du vil kanskje spørre om hvordan man skal kunne gjenkjenne en Apostel i våre dager? Jeg vil bare si det slik, vær tro mot Gud og Han vil åpenbare sin endetids-tjeneste for deg. Når det gjelder tegn og under, så

ligger det hele i Guds plan. Det er Hans oppgave å gjøre det han ønsker å gjøre. Husk bare, at en Apostels tjeneste ikke kan stå og falle på tegn. Først av alt hadde du et antall Apostler, som ikke nevnte et ord om de mirakler eller tegn de utførte i Hans navn. Du vil aldri kunne ta Bibelen, og spesielt Apostlenes gjerninger, og bevise på grunn av alle de tegn og mirakler som skjedde, at en mann var en Apostel. På den anen side var tegn og under like vanlig blant diakoner og eldste. Ap.gj.7.8. Derfor er ikke tegnene grunnlaget for å se om en mann er en Apostel. En Apostels tjeneste holder en klar linje i ÅPENBARELSEN av Guds ord. Den er en beskyttelse mot forvrengninger av skriften. Derfor, om du skulle høre noen si at en mann er en Apostel, bare fordi han har stor tro, eller på grunn av tegn, så sier Mark.16:17, at de skal følge de troende.

Dersom du følger en Apostels tjeneste nøye, så vil du se at hans hovedsak ligger i å holde linjen klar og ren i ordet. Det er selvfølgelig ikke noe galt i å ha stor tro på Gud for tegn, men det var bare ikke kvalifikasjonen som svarte til en Apostels tjeneste. Før en slik mann har en klar åpenbarelse i Guds ord, og autoritet fra Gud til å bruke ordet rett i det store og hele, (gjennom denne åpenbarelse) så må han være nødt til å fylle en annen tjeneste; det er i alle fall ingen Apostel. Jeg gjentar, ingen kan fylle en Apostels tjeneste dersom han ikke har den absolutte autoritet fra Gud til å behandle dette ordet. Du kan se tilbake på den drømmen jeg fortalte bro. Branham, og forklarte at hesten var ordets autoritet, og **ORDETS AUTORITET ER SELVE AUTORITETEN TIL Å BRUKE DET.**

Brødre og søstre, jeg har ikke fortalt disse drømmene for å opphøye meg selv eller mitt kjød, for jeg vet hvilken dårskap som ligger i det. Jeg har fortalt dem, slik at alle som måtte lese denne artikkel må kunne ha en lik forutsetning til å kunne bedømme selv, om de vil tro at Gud har ledet mitt liv eller ikke, gjennom disse årene. Som jeg tidligere har sagt så ga også Paulus sitt vitnesbyrd til forsvar for den holdning og tjeneste han hadde utført. Derfor tror jeg også at det er på sin rette plass for meg å gjøre likeså. Jeg kan ikke hjelpe for hva mine kritikere vil komme til å si, jeg kan bare gjøre hva Gud har lagt på mitt hjerte å gjøre, forkynne, og lære. Det er Han som har vist meg disse ting etter at Bro. Branham døde.

Jeg vil fortelle min neste drøm nå, for det vil kunne hjelpe deg å forstå hvorfor jeg forkynnte disse spesielle budskapene som jeg har gjort.

I Mars 1966, etter at bro. Branham døde, så jeg meg selv i en drøm hvor bro. Branham kom opp til meg. Jeg arbeidet ute på markene. Da han kom opp til meg sa han, ”Bro. Jackson, jeg vil du skal gå å forkynne i mitt sted.” Jeg sa, Nei. Han sa, ”hvorfor ikke?” Jeg svarte da; ”De vil ikke tro meg” I denne drømmen sa han ikke at de kom til å tro meg, han sa bare igjen; ”Bro. Jackson, Jeg vil du skal gå å forkynne i mitt sted,” og igjen sa jeg, ”nei, jeg vil ikke”. Han spurte igjen det samme spørsmålet, ”Hvorfor ikke?” Jeg sa, ”De vil ikke høre på meg”. Da talte han igjen til meg meget bestemt og sa, ”BRO. JACKSON: JEG VIL DU SKAL GÅ Å FORKYNNE I MITT STED.” Da han talte til meg med en slik bestemthet, så jeg meg selv ta frem en penn og en liten papirlapp fra lommen, og på dette papiret skrev jeg titler på syv budskap. Når jeg så tilbake på drømmen så visste jeg at det var titler på syv forskjellige typer budskap. Jeg skrev dem ned, og leverte lappen til Bro. Branham og sa, ”Dersom jeg kan forkynne dette, skal jeg gå, men hvis ikke, så vil jeg ikke gå.” Han tok lappen, leste den og sa, ”PERFEKT.” Og med et smil over ansiktet snur han seg og begynner å gå. Jeg begynte da og følge etter ham, og da våknet jeg.

Når jeg da tenkte på følgene av denne drømmen, sa jeg til meg selv, ”dersom denne drøm har noen betydning, så vil det ha noe med denne boken å gjøre. (Bibelen)” Brødre og søstre, det første jeg hadde på denne listen, var den Prehistoriske verden. Og det var på grunn av de uttalelser han hadde kommet med om denne seden som hadde ligget der fra en tidligere skapelse av. Sammen med det, sa jeg, dersom det fantes en prehistorisk verden, så vil vi også måtte finne spor etter den, rett her i denne Bibel. Derfor når du leser vår artikkel om dette emnet i vår første hefte ”SATANS TEST OG FALL”, så er det, det hele dreier seg om. Deretter kom vår neste budskap; Slangens sed, eller ”DE TO TRÆR I EDENS HAVE”. Broder Branham hadde lært om disse ting, men jeg sa til meg selv, at jeg ikke ville forkynne dette før jeg visste hva Livsens Tre er eller var. For dersom Kunnskapens tre var for øynenes lyst, eller underholdning, så ville Livsens tre ha en beslektet motsetning på en eller annen måte. Senere da jeg en gang var i Nord Carolina, en kveld, etter at jeg var blitt spurt om å forkynne dette emne, og jeg sa at jeg kanskje

ville, men visste også hva jeg hadde sagt til Gud om og ikke å forkynne noe før jeg var sikker på hva Livsens tre var, ga Gud meg en ny drøm. Jeg visste at alle de uttalelser som folk reiste rundt med om dette emne, ikke kunne gi noe skikkelig svar.

I denne drømmen viste Han meg hvor hemmeligheten lå. Det var i forbannelsen som Gud hadde lagt på kvinnen. Forbannelsen lå i at; ”JEG VIL FORØKE DINE TIDER.” (Mensturasjonsperioder) Gud ville forøke hennes perioder, ikke skape men mangfoldiggjøre. Det er så enkelt og klart som jeg overhode kan uttrykke det, og enda forsøke å holde et måteholdent språk. Jeg ber bare om at du må forstå dette. Dere vil sikkert alle sammen være enig om at en kvinne ikke ville ha fått noen barn, dersom hun ikke hadde slike perioder. Jeg tror ikke noen vil gå imot meg på det, for det er jo disse ting slike perioder er lagt der for. Stemmer ikke det? Jeg ble bedt om å forkynne dette emnet i Norge en gang. Og du vet når man er i et fremmed land, så blir man litt reservert når man skal tale over slike emner. Forskjellige land har jo gjerne forskjellige skikker og tabuområder. Naturlig sett vet man jo heller ikke hva deres mentale holdning er til slike emner, så jeg var sikkert litt reservert. Men allikevel var det mange av brødrene som ba meg behandle emnet om slangens sed, så til slutt følte jeg det var Herrens vilje at jeg skulle forkynne om det. Jeg gjorde det på den beste måte jeg visste å forkynne det, og når jeg var ferdig, ga de alle uttrykk for at de kunne ikke være uenige i dette. De aksepterte det til fulle. Det hadde vært så mye forvirrelse rundt dette emnet at det var på tide å få det satt på sin rette plass.

Når Gud sa; ”Jeg vil visselig mangfoldiggjøre dine perioder”, så mente han det. En slik periode ville hun nok ellers hatt bare en gang, eller så mange ganger som hun skulle handle for å oppfylle Guds ord om å gjenoppfylle jorden. Det ville ha blitt den Guddommelige akt mellom henne og hennes mann, for å føre frem et avkom, en ny Guds sønn til verden. Men i stedet ble det nå mangfoldiggjort med både møyne og smerte, fordi de hadde vært ulydige mot Gud. De hadde brukt denne akten som lystens akt, til underholdning for dem selv. Vel la oss gå tilbake til drømmen.

I denne drømmen så jeg Guds finger arbeide i mitt sinn, og jeg så meg selv gå ut av mitt eget legeme, i det jeg la merke til Guds finger som skrev i mitt sinn. Og når jeg sto og så Guds finger gjøre dette, sa jeg til meg selv i drømmen, når Han er ferdig, vil jeg vite noe. Og slik skjedde det også. I det samme øyeblikk fingeren var ferdig å skrive, lå jeg der i sengen helt våken, og skriftsteder om kvinnens forbannelse var festet til mitt sinn. Jeg må si det slik, at hvor enn jeg har forkynt dette emnet slik, har det blitt forstått og akseptert, eller skal jeg heller si det slik; det er ingen som egentlig har kunnet utfordre meg og bevist det motsatte.

Jeg er sikker på at noen av dere nå undrer på hva de andre fem budskapene som jeg hadde skrevet ned på lappen var. Jeg skal fortelle dere emnene, men ikke nødvendigvis i samme rekkefølge som de ble skrevet ned. En av dem var emnet om "DEN FØRSTE OPPSTANDELSE". Et emne var om "TUSENÅRSRIKET". Et annet var det kontroversielle budskapet om "DANIELS 70 UKER". Dette budskapet har fått mange av min kritikere til å blåse seg opp, men de kan ikke gå imot det på skriftens grunnlag. Alt de har er noen løsrevne sitater fra bro. Branham, som de har tatt ut av sin sammenheng. Et annet budskap var "KVINNEN I JOHANNES ÅPENBARING KAP 12." Og så har vi budskapet om "DE 144.000 OG DET EVIGE EVANGELIET." Det er de jøder som blir besejlet under den første halvdel av Daniels syttiende uke. Det var det syvende budskapet. Vi har gitt ut disse budskapene, og de blir alle sendt ut gratis til alle som ber om å få dem. Skriv til adressen for utgivelsen av denne artikkel og de blir sendt gratis til deg.

I første del av dette budskapet, som vil fortsette i enda to utgaver til, har vi forsøkt å etablere i ditt sinn hva en Apostel er, og hva denne tjeneste har til hensikt å utføre, og også hvordan du skal kunne gjenkjenne den i din egen tid. Vi har ikke brukt noe annet en skriftsmessige eksempler for å vise deg dette. Videre har jeg gitt deg mitt vitnesbyrd, slik at du kan gjøre deg kjent med den måten Gud har ledet mitt liv i de senere år. Så nå overlater jeg det hele til deg. Vil du eksaminere disse ting med skriftens ord, eller vil du fortsette å vingle frem og tilbake, og føre strid og uro inn blant brødrene? DETTE

SPØRSMÅL ER RETTET MOT MINE KRITIKERE, og er ikke ment å støte deg som allerede har uttrykt din tillit og lojalitet til min tjeneste.

Den neste del av vårt budskap vil ta for seg, HVA FEDRENES TRO VAR FOR NOE; OG HVOR LANGT ER VI KOMMET I RESTAURASJONEN TILBAKE TIL FEDRENES TRO. AMEN

Tidligere utgivelser av Striden.

1. *Satans test og fall. "Prehistorien."*
2. *De to trær i Edens have.*
3. *Daniels 70 uker. 1.*
4. *Daniels 70 uker. 2.*
5. *Daniels 70 uker. 3.*
6. *Født på ny.*
7. *Guddommens hemmelighet åpenbart. 1.*
8. *Guddommens hemmelighet åpenbart. 2.*
9. *Helvetet er ikke evig.*
10. *Ekteskap og skilsmisse.*
11. *Hellighet eller tradisjoner.*
12. *De syv tordenrøster. 1.*
13. *De syv tordenrøster. 2.*
14. *Opprykkelsen.*
15. *Det nye Jerusalem.*
16. *Jesu Kristi menneskelige og Guddommelige side. 1.*
17. *Jesu Kristi menneskelige og Guddommelige side. 2.*
18. *Når Gud blir helliget. "Esekiel krigen."*
19. *Guddommelig helbredelse. 1.*
20. *Guddommelig helbredelse. 2.*
21. *Guddommelig helbredelse. 3.*
22. *Først atskillelse, så fullkommengjørelse.*
23. *Hvorfor de ikke har olje. "Matt.25:1-13."*
24. *Tusenårs riket. "Millenium."*
25. *En Apostels tjeneste. Dens hensikt. 1.*
26. *En Apostels tjeneste. Dens hensikt. 2.*
27. *En Apostels tjeneste. Dens hensikt. 3.*

Venneflokken i Verdal

Matt 24:28 ”Der hvor åtselet er, der skal ørnene samles.”

Åp 4:7 ”Det første livsvesen er likt en løve, det andre livsvesen er likt en okse, det tredje livsvesen har ansikt som på et menneske, og det fjerde livsvesen er likt en ørn i flukt.”